

MARKUS
AV TROYRIEN

MARKUS
AV TROYRIEN

JOSEPH A. DAVIS

www.parlanforlag.se

Läs gärna mer om Joseph A. Davis
och *Markus av Trolyrien* på författarens hemsida:
www.trolyrien.com och facebookside:
www.facebook.com/trolyrien/

Markus av Trolyrien
Verarnas drottning
Xirianas drottning

PärLAN Förlag
Lisasandsgatan 3
667 30 Forshaga
www.parlanforlag.se

© Joseph A. Davis och PärLAN Förlag
Titel: Markus av Trolyrien
Författare: Joseph A. Davis
Omslag: Morten Ravnbö Sätren
Illustration karta: George Rosvall
Tryckt av Scandbook i Litauen 2020
ISBN: 978-91-87411-83-0

Vasarien

SAGT OM MARKUS AV TROLYRIEN

**För fler recensioner (och mer) se bokens hemsida:
*www.trolyrien.com***

”*Markus av Trolyrien* har allt man kan önska sig: äventyr, spänning, magi, humor, vänskap och kärlek.”

(Gullis lästips)

”... en fantasifull parallellvärld med egen mytologi, historia, seder och bruk ... innehållet är tillräckligt brett för att göra *Markus av Trolyrien* till en allåldersbok. Barn och barnasinnade tilltalas säkerligen av de knasiga (och ibland äckliga) inslagen samt monstren, lite äldre läsare kan fokusera på relationerna och intrigen och kanske också dra paralleller till vår egen verklighet.”

(Lisa Strömsholm, Enhörningen)

” ... bjuder på både spänning, äventyr, magi, kärlek, humor och vänskap. En spännande fantasybok där det händer saker hela tiden.”

(Läspedagogen)

”Rolig, spännande och fängslande!”

(Jennies boklista)

”Liksom Harry Potter är det en bok som passar alla – barn som vuxna.”

(Tusen sidor)

”Jag tyckte handlingen utvecklades väldigt mycket och till slut satt jag som klistrad vid boken och var bara tvungen att veta hur det skulle utspela sig på nästa sida och nästa och nästa osv.”

(Nerdreadingbooks)

DEL I

I

Markus väcktes av en främmande kvinna som lade en hand på den arm som inte var bruten, kallade honom för prins Albrak och spottade på honom.

Det var ingen sjuksköterska, såg han när han öppnade ögonen. Främlingen, en lång och slank ung kvinna med långt, svart hår och ett vackert men allvarligt ansikte, hade han inte sett förut under de fyra dagar han legat på sjukhuset här i Mora.

Eller just det, han hade ju flyttats till sjukhuset i Karlstad. Hans hjärna som just började vakna famlade igenom minnena: Bussresan med de andra åttorna. Skidbacken. Förvåningen över att se sig själv susa förbi. Trädet som rusade fram för att omfamna honom medan han stirrade efter den andra Markus. Den nyfikna, vita

duvan som landade i snön bredvid honom och tittade på honom så konstigt. Ambulansfärden till sjukhuset.

Plötsligt insåg han att den svarthåriga kvinnan var klädd i vit tunika och sandaler, som en grekisk gudinna eller en karaktär i ett rollspel. Nej, så hade ingen av sjuksköterskorna varit klädd på något av sjukhusen.

Äntligen registrerade hans hjärna hennes ord. ”Du har kommit till fel rum”, konstaterade han. ”Jag heter inte prins Albrak, och om din vän heter så, då ligger han nog på psykavdelningen. Det här är barn- och ungdomsavdelningen.”

Kvinnan suckade djupt. ”Jag hinner inte med era skämt idag, Ers höghet”, sa hon. ”Det är kris hemma i Valarien – fler monster har kommit igenom portalen från Mardurien, och Hans Majestät, er far, är fortfarande sängliggande. Folket behöver er! Jag har redan slösat en vecka på att leta upp er, och jag kan tyvärr inte slösa bort mer tid.”

”Jag vet inte vad du pratar om”, sa Markus med vad han hoppades var en mycket tillmötesgående och lugnande röst. Han sneglade på klockan. 17:03. Hans föräldrar skulle komma om en halvtimme. Men sjuksköterskan skulle kunna vara där ännu snabbare, kanske med någon från psykavdelningen som kunde ta hand om hans gäst.

Han makade sig närmare den röda knappen vid sängkanten. ”Och som du ser”, fortsatte han med en menande blick på sitt gipsade ben och arm, ”kan jag tyvärr inte lämna det här rummet. Men jag kan ringa efter en sjuksköterska som säkert kan hjälpa dig.”

Då såg han den tjocka salivfläcken på sin långa vita sjukhusskjorta och mindes plötsligt att främlingen hade spottat på honom. Han öppnade munnen för att säga någonting mindre tillmötesgående och lugnande, men orden hann inte fram. Kvinnan drog en kniv ur sitt läderbälte och tog tag i hans brutna arm.

Hon handlade blixtnabbt, skar bort gipset från armen, lade den svala knivflatan mot hans hud och drog armen rak.

Markus vrålade av smärta – tills han insåg att det inte gjorde ont. Kvinnan släppte armen och skar upp gipset på hans ben. Han märkte knappt vad hon gjorde, så förundrad var han över sin arm. Han böjde och rörde den åt alla håll, försiktigt först och sedan mer bestämt. Ingen smärta. Det var som om han aldrig hade brutit armen.

Kvinnan hjälpte honom upp på fötterna, och han upptäckte till sin förvåning och glädje att han kunde gå utan att det gjorde ont.

”Ni måste vara mer försiktig här i Trolyrien, Ers höghet”, sa hon med en sträng blick medan hon ledde honom mot dörren. ”Ni vet att de magiska bergskorna kan vara farliga – till och med trollen, med all sin magi, skadar sig ibland! Ni måste lova mig att ni ska ta med er en helande dolk nästa gång ni kommer hit. Och minst tre livvakter. Och ni ska inte gå i bergskorna igen.”

Markus öppnade munnen för att invända att han inte visste vad Trolyrien, magiska bergskor eller helande dolkar var, att han inte hade några livvakter, och att han inte borde lämna sjukhuset. Men sedan märkte han att sjukhuset var borta.

Rimligtvis borde dörröppningen ha lett dem till korridoren utanför hans rum. I stället stod de utomhus, på en stig omgiven av Stonehenges stora stenar. Eller nej, det här kunde inte vara Stonehenge, om inte någon hade planterat en hel skog bland de väldiga stenarna. Och vilken märklig skog! Träden var korta, någon meter kortare än stenarna, med tjocka, silverfärgade stammar och orange lövverk som hängde som grenarna gör på pilträd. Det verkade som om någon hade hängt kläder i varje träd. Byxor, tunikor, bälten... Vid närmare inspektion upptäckte Markus att klädesplaggen inte hängde som tvätt på en lina, utan snarare som stora frukter på kvistar – de var en del av träden.

Det måste vara medicinen, tänkte han och kände på en strumpa som hängde på en kvist. Den var lite styv, kanske inte mogen än. Medicinen gör så att jag drömmar så konstigt. Hoppas att jag vaknar snart. Och att mamma och pappa är där när jag vaknar. Med kakor.

Den mystiska kvinnan gick fram till en gren och plockade en sandal. ”Den här borde passa er, Ers höghet”, sa hon. ”Var snäll nu och hjälp mig att hitta en make till den.”

2

Farsan hade rätt, tänkte Markus medan han sprang efter sin märkliga reskamrat. Jag spelade för mycket dataspel, och nu har jag blivit galen. Om det här var en dröm skulle jag redan ha vaknat. Och jag skulle inte ha så ont i fötterna. Hoppas att läkarna kan hjälpa mig komma tillbaka till verkligheten någon gång. Det skulle vara skönt att se dem igen – mamma och pappa, till och med lillebrorsan. Och att få testa mitt nya spel...

Markus upptäckte snabbt att det inte lönade sig att berätta för den allvarliga kvinnan att hon var en hallucination. Hon hade väldigt litet tålamod för hans prat om medicin, sinnessjukdom och att komma tillbaka till verkligheten, och efter en stund gav han upp och försökte finna sig i situationen. Om han inte kunde slippa den här vanföreställningen kunde han åtminstone försöka njuta av det. Det här var spännande, försökte han intala sig själv,

ungefär som ett levande dataspel. Det var åtminstone roligt att få göra något annat än att bara ligga i sängen.

Men om han verkligen skulle leva sig in i den här fantasin, då måste han ha mer information. Han måste förstå spelreglerna. Alltså började han ställa försiktiga frågor till sin reskamrat. Hon var inte så pratsam, men han hade gott om tid och lyckades lirka fram ganska mycket ur henne.

Kvinnan hette Diomeda och var kungens personliga budbärare. Det här var inte första gången hon hade kommit till Trolyrien för att hämta honom, prins Albrak, när han hade rymt. Hon tyckte att han var besvärlig, och att resorna till Trolyrien var särskilt påfrestande. Trolyrien upplevde hon som en högst otrevlig plats – en hel värld befolkad av troll med farlig magi. Hon var faktiskt rädd för allt som hon räknade som magi – inte sådana vanliga saker som helande dolkar, klädesträd och portaler mellan världar, utan riktigt mystiska företeelser, som bilar, mobiltelefoner, skidor, dataspel, godis...

När Markus insåg att det inte fanns vare sig godis eller datapel här i Valarien gjorde han ett nytt, desperat försök att övertala Diomeda att han inte var prins Albrak och att hon måste låta honom återgå till verkligheten. Men hennes lilla mått av tålmod hade tagit slut helt när det gällde hans invändningar. Hon hade fått i uppdrag att hämta hem honom för att hjälpa folket, och nu skulle han minsann hjälpa dem. Och dessutom kunde han gärna öka på tempot, tyckte hon. Det verkade som om hon ville springa hela dagen, som om hon inte förstod att en människa kunde bli trött. Hon blev alltså frustrerad och

anklagade honom (respektfullt men ändå ganska skarpt) för att vara lat varje gång han ville ta en paus eller gå.

Går det verkligen att bli så här trött och få så här ont i fötterna när man hallucinerar? undrade Markus medan han kämpade och flåsade. Han började överväga den obehagliga möjligheten att det här kunde vara på riktigt. *Men om prins Albrak brukar kunna springa som henne, tänkte han, då är jag ändå inte han. Då är jag nog ett vanligt troll från Trolyrien, och allt det här är något slags hemskt missförstånd.*

Då och då, när Markus blev riktigt trött, gav Diomeda honom några torkade bär från en liten påse hon hade hängande på bältet. Bären smakade sött och syrligt på ett behagligt sätt, och när han åt dem kände han hur fötterna slutade värka, den brännande känslan i lungorna avtog, och hur benen fick ny kraft. När han blev törstig fick han vatten från hennes lilla vattenflaska, som alltid verkade vara helt full oavsett hur mycket han drack. Diomeda agerade som om alltihop var helt naturligt, och då försökte han göra samma sak. Det lönade sig ju inte att agera som Markus, ett okunnigt troll från Trolyrien, när hon hade bestämt sig för att han var prins Albrak.

Solen vandrade över himlen medan de sprang, och de märkliga trädens skuggor blev längre. Ungefär vid solnedgången lämnade de skogen och kom fram till en stor slätt med långt, blått gräs som vajade i brisen. Skogsstigen mötte nu en väg som var knappt mer än två breda hjulspår i det blåa gräset. Vägen ledde fram till ett litet samhälle med timmerstugor som låg vid en grön å. Stugorna hade byggts i koncentriska cirklar som vattenringar runt

ett mycket stort, ovanligt runt, vitt klippblock. Markus såg hur byfolket stod samlade runt brador vid det stora klippblocket. Ingen verkade vara hemma i stugorna; alla fönster var mörka, och det hängde lila tyger från fönsterblecken.

Diomeda saktade in när de närmade sig byn.

”Vad bra att vi har kommit fram”, flåsade Markus. ”Är det här folket som jag ska rädda?” Han betraktade Diomedas ansikte och såg hur hennes vackra, allvarliga drag blev aningen stelare.

”Folket som ni skulle ha räddat, Ers höghet”, rättade hon honom. Under löpningen genom skogen hade han lärt sig att känna igen en subtil ironisk egg i hennes röst varje gång hon använde titeln. Nu var eggen lika subtil som en giljotin.

”Märker ni inte att de sörjer?” fortsatte hon. ”Det är för sent! Monstren har varit här och dödat deras storsnigel! Ariana”, suckade hon. ”Klädeshöjens stolthet, den största storsnigeln i hela Västmarken! Jag minns när jag som barn reste hit med mina fosterföräldrar och såg henne för första gången...”

Markus såg Diomedas stora sorg och visste inte riktigt vad han skulle säga. Han önskade att han kunde vara någon annan – och det var han egentligen! – men nu, när hon trodde att han var Albrak, måste han bära skulden för prinsens försummelse.

Som tur var behövde han inte komma på någonting att säga, för i det ögonblicket fick byborna syn på dem. Några gamlingar i långa, färgrika dräkter skyndade fram till dem, bugade djupt och spottade. För Diomeda bugade de

halvvägs till marken och spottade på gräset framför hennes fötter. För Markus bugade de hela vägen till marken.

”Klädesbyns äldsta hälsar er med vårt livs vatten, Ers höghet”, sa en gammal kvinna och spottade direkt på hans vita tunika.

Markus sneglade på Diomeda, som spottade på marken men inte bugade. Då spottade han direkt på kvinnans röda mantel. ”Mitt livs vatten, mina vänner”, sa han.

”En sådan ära är vi inte värdiga, Ers höghet”, sa en gammal man klädd i gult och bugade igen. Men Markus märkte att Diomeda log gillande åt hans agerande.

Jag är kanske lite överartig när jag spottar direkt på dem, tänkte Markus. Men en ödmjuk prins är en bra prins, och jag har svikit dem ganska grovt. Eller, Albrak har svikit dem.

De äldsta ledde dem till eldarna i byns mitt. När de kom innanför den innersta ringen med stugor såg Markus hur det egentligen var med det otroligt stora, vita klippblocket, och då tappade han nästan hakan av häpnad.

”Det är ett skal!” utbrast han.

”Tyvärr”, sa en av de äldsta. ”Det är som ni säger – bara ett skal kvar av Ariana, storsniglarnas storsnigel, Klädesbyns stolthet och Västmarkens fröjd. Men nu ska vi vara tacksamma. Det står ju i Glädjens Bok: ’Tacka Gud i allt.’ Vill ni hedra vår by genom att delta i vår tacksamhetsfest, Ers höghet?”

Markus samtyckte, och den kvällen satt han och Diomeda vid en av eldarna med byns äldsta. De åt välkryddat, segt kött på grillspett medan de lyssnade på högtidliga tal om hur tacksamma byborna var för alla år de haft med Ariana, för klädesträden som uppenbarligen var

byns stora industri, för ån som rann intill byn, för livet.

Under ett av talen gick det plötsligt upp för Markus att det goda köttet de åt faktiskt var storsnigel. Han kämpade för att inte spotta ut biten han tuggade på. Medan talet fortsatte började han förstå lite hur de tänkte. Monstren hade lämnat mycket snigelkött kvar, och Ariana hade alltid velat bybornas bästa. Snarare än att låta det goda köttet gå till spillo hade de alltså valt att göra det bästa av tragedin och hedra hennes minne med en riktig festmåltid. Hon skulle nog ha gillat det.

Med mycket möda lyckades Markus tugga färdigt och svälja köttet. Det blev lite svårare med den sista biten på grillspettet, med tanke på att storsnigeln nog hade överlevt om Albrak hade fullbordat sin plikt som prins. Men han ville inte förolämpa sina värdar när de kanske redan trodde att hela den här tragedin var hans fel. Alltså proppade han i sig den sista biten och försökte att inte tänka på det.

Efter talen tog några musikanter upp en munter melodi. Det blev en dans som Markus lärde sig snabbt, med lite hjälp av Diomeda. Egentligen var han van vid en helt annan stil från sina danslektioner hemma, men att äntligen få dansa igen efter olyckan var rena nöjet. Han hade varit rädd att han aldrig skulle få tillbaka den här delen av sitt liv efter olyckan i skidbacken.

Han brukade få beröm av sin dansinstruktör, en energisk och moderlig medelålders kvinna. Som partner var Diomeda smidigare och mer graciös, men som lärare var hon inte lika uppmuntrande. ”Ni har försummat era övningar”, sa hon med rynkade ögonbryn medan de virvlade runt i takt med musiken.

Efter dansen tog de äldsta fram vackra skålar med svart färg och några fina penslar. Musikanterna tog upp en ny melodi, och folket turades om att skriva saker de var tacksamma för på storsnigelns tomma skal. Markus insåg att han förväntades göra samma sak och funderade över vad han skulle skriva.

Egentligen var han mest tacksam för att han inte var prins Albrak. Men det skulle vara märkligt att skriva det, nu när alla trodde att han var det. Till slut gick han fram, doppade en pensel i färgen och skrev ”Jag är tacksam för Klädesbyns gästfrihet” och ”Jag är tacksam för den jag är.”

Senare på kvällen blev det ett sista tal, där en av byns äldsta pratade om kvällens största ämne till tacksamhet. Hans höghet prins Albrak, Valariens sköld, monstrens baneman, den lysande fjärliriddaren, hade återvänt från Trolyrien. Och nu skulle han se till att inga fler storsniglar blev offer för monstrens attacker. Nu skulle han jaga efter monstren och besegra dem med sitt sjungande svärd.

Markus tittade oroligt ner på sitt bälte. Det var ganska prydligt för att vara någonting som hade vuxit på ett träd. Diomeda hade nog valt det kungligaste bältet i hela skogen, med vackra guldinslag i det mörka lädret. Men tyvärr hängde det inget svärd där – inte ens en kniv.

3

Markus vaknade med ett ryck. *Vilken märklig dröm*, tänkte han och sträckte på sig. Otroligt nog kände han ingen smärta, inte ens någon stelhet i sitt brutna ben och arm. Han blinkade, såg sig omkring – och insåg till sin förskräckelse att han låg kvar i gästrummet hos en av Klädesbyns äldsta. Gårdagens minnen sköljde över honom som iskallt vatten. Nu var han säker. Det här var ingen mardröm och inte heller någon hallucination. Idag skulle han jaga monstren.

Markus brukade äta med god aptit, men denna morgon ville aptiten inte infinna sig, trots den kungliga festmåltid till frukost som den gamla kvinnan hade dukat fram nere i köket. Mumlande en ursäkt gick han ut för att få lite luft och kanske fly. Tyvärr stod Diomeda redan utanför dörren med en ryggsäck i handen och väntade på honom.

”Ni har verkligen gått upp sent idag”, anmärkte hon

och gav honom ryggsäcken.

Byfolket kom ut för att ta avsked av dem med munter musik och hoppfulla tal. Sedan ledde Diomeda Markus ut till det blåa gräset bortanför vägen.

”Där!” sa hon och pekade ut ett meterlångt, tretåigt fotspår som fick Markus blod att isa sig. Hon granskade gräset runt omkring, hittade nästa fotspår och konstaterade, ”De hade inte bråttom iväg. Vi kan hinna ikapp dem inom ett par dygn, om vi är snabba.”

Markus hoppades verkligen att monstren hade fått mer bråttom längre fram, och att de var snabba – snabbare än honom och snabbare än Diomeda. Gärna så snabba att han aldrig behövde möta dem.

Men nu fanns det en hel del han måste få upplärd. ”Det där sista talet igår”, började han medan de sprang. ”Vad tyckte du om det?”

”Jag tycker att klädesbyborna ser det bästa i situationen”, svarade Diomeda. ”De är de mest tacksamma människorna jag någonsin har mött – kanske kommer det sig av att de läser så mycket i Glädjens Bok. Det är inte alla byar där folket skulle vara så glada att träffa rikets beskyddare, under sådana omständigheter.”

Markus längtade efter att få henne att förstå att han inte var prins Albrak, men han visste att det var hopplöst. ”Jag är ledsen”, fick han ur sig till slut. ”Att försvara landet är prinsens viktigaste jobb, eller hur? Armén skulle nog ha haft lite mer kampglöd om deras prins hade varit där för att leda dem. När ska vi möta dem, förresten? Ska vi höra av oss till dem efter att vi har hittat monstren, eller tror du att de redan är på väg?”

Diomeda gav honom en konstig blick. ”Jag förstår verkligen inte er humor, Ers höghet”, sa hon. ”Vad menar ni med ert prat om en armé? Menar ni verkligen att vi ska vara som trollen, att vi ska betala en massa folk för att bara döda varandra? Fick ni ett slag i huvudet när ni åkte med de magiska bergsskorna? Ni säger sådana konstiga saker.”

Markus slutade springa.

”Vad är det med er?” sa Diomeda. ”Förstår ni inte att vi har bråttom, Ers höghet? Monstren har ett dygns försprång!”

”Om vi inte har någon armé”, började Markus med skälvande röst, ”vad gör vi när vi hittar monstren?”

”Det brukar ni lösa med bravur”, sa budbäraren med en fnysning. ”Varför frågar ni mig? Vem är jag, att jag skulle ge råd åt Valariens sköld?” Giljotinen hade kommit tillbaka till hennes ton, nyslipad och polerad för en kunglig avrättning.

”På tal om det”, sa Markus och tänkte på talet igen, ”råkar du veta var mitt svärd är någonstans?”

”Nej”, sa hon. ”Om inte det ligger under er säng i palatset, som det brukar göra. Ni är väl inte så försumlig att ni tog med det till Trolyrien? Nej, förstås inte – ni vet hur trollen reagerar på sådant. Men behöver ni verkligen svärdet för det här? Som de sa i Klädesbyn rör det sig bara om tre stycken skräckfåglar. Jag skulle vilja ha mitt svärd för sådant, men du borde kunna klara av det med en vass pinne.”

Markus gillade inte ordet skräckfåglar. Han tittade på det närmaste fotspåret. Om han tolkade märkena i den mjuka jorden rätt, så slutade varje tå med en lång, vass klo.

Han vände sig om och började springa åt andra hållet.

”Ers höghet!” protesterade Diomeda, som snabbt hann ikapp honom och tog tag i hans axel. ”Vad är det med er? Ni brukar vara konstig, men det här – ni är inte er själv!”

Nej, precis, tänkte Markus. Det är precis det jag inte är.

Budbäraren drog i hans axel så att han snurrade runt och tittade in i hans ögon. ”Någoting har hänt er i Trolyrien”, konstaterade hon efter en stund. ”Någoting mer än några brutna ben. Jag vet inte vad det är, och jag med min lilla helande dolk förmår nog inte göra någoting åt det.”

Tänk om hon säger att jag inte är i skick att slåss mot monstren, tänkte Markus hoppfullt.

”Men jag vet vem som kan hjälpa er”, fortsatte Diomeda. ”Vi tar en omväg till Pelarlunden. Kom, vi har ingen tid att slösa. När eremiten är färdig med er ska vi försöka spåra upp monstren innan de attackerar ännu en by.”

Med darrande ben och ett tungt hjärta började Markus springa efter den snabbfotade budbäraren. Han hoppades verkligen att den som de skulle träffa kunde hjälpa honom.

4

Pelarlunden låg på en ås av röd jord, på andra sidan ån och över några kullar. Det tog ungefär en timme för dem att springa dit. Lunden var egentligen något slags ruin, en till synes ändlös skog av bleka marmorpelare som stod på ett sprucket stengolv. En urgammal tystnad vilade över stället.

”Var noga med att inte skämta”, sa Diomeda när de tog sina första steg på Pelarlundens golv. ”Eremiten slösar inte tid på dårar. Och se till att bara tala sanning”, fortsatte hon. ”Han ser saker som de flesta inte ser, och han kommer att märka om ni ljuger.”

Det blir svårt, tänkte Markus. När jag talar sanning tror hon att jag skämtar.

Plötsligt märkte han att stenarna i golvet under hans fötter bildade ett mönster. En fisk stirrade på honom

med sina stora bärnstensögon, medan en fiskare i blek marmor kastade ett nät över den. Han urskilde en båt, vågor, en strand – sedan övergick havsscenen till en jakt i bergen; män med spjut och pilbågar jagade efter något stort djur som liknade en elefant med ett krokodilhuvud. Diomeda tog tag i hans arm och ledde honom djupare in i Pelarlunden. Han studerade mosaiken hela tiden, helt fascinerad. Jaktscenen övergick till en festmåltid på ett slott, sedan blev det en skog med stora, vinglösa fåglar, sedan en öken med pyramider. Efter ett tag blev mönstren mer abstrakta, men inte mindre fascinerande

Sedan såg han orden som stod textade i runda kristaller, likt genomskinliga, röda pärlor. ”Lidandet skapar uthållighet”, läste han högt, ”uthålligheten fasthet och fastheten hopp.”

”Kloka ord, du fjärliriddare”, sa en röst ovanifrån.

Markus tittade hastigt upp och såg en gammal man klädd i mycket grovt, brunt tyg. Mannen satt på en pelare fem meter över marken. Hans vita skägg räckte honom till knäna, och hans hud var som gammalt läder. Han var så otroligt mager att Markus första tanke var att bjuda honom på lite av maten de hade fått från klädesbyborna, men orden kom inte fram.

”Man skall vara tacksam för sina lidanden”, fortsatte den gamla mannen. ”Det är ett klokt råd från Kraftens Bok.”

”Det är eremiten”, viskade Diomeda till Markus. ”Kom ihåg vad jag har sagt.” Hon bugade och spottade på stengolvet framför pelaren, och han gjorde samma sak.

”Livets vatten kommer du att få sedan, du Valariens

sköld”, sa eremiten och spottade på dem. ”Men inte av mig.”

Markus ville gärna torka bort saliven ur sitt hår, men han anade att det skulle vara oartigt. Nåväl, den skulle nog avdunsta i solen så småningom. ”Jag är inte...” började Markus.

”Ja, jag känner till ditt problem”, avbröt eremiten. ”Idag känner du dig inte riktigt som Valariens sköld – du är inte dig själv, eller hur? Nej – säg inget! Ord är för dyrbara att slösa! Svaret som du söker finns här i Pelarlunden – bortanför min pelare, mot solens resmål, tio gånger så långt som man kan skjuta med pilbåge. Spring nu, så hittar du svärdet innan det är för sent! Bara Valariens sköld kan dra fram det; gå och försök, så får du reda på allt!”

Diomeda bugade utan ett ord och sprang iväg, djupare in i Pelarlundens skog av pelare. Markus följde efter henne.

Den där gamla mannen kan nog skjuta ganska långt med pilbåge, tänkte Markus efter att de hade sprungit länge. Men då såg han det.

Ett litet berg av glas, ungefär tio meter högt, stod i mitten av en ring av höga marmorpelare. Berget glänste så starkt i solen att Markus nästan bländades när han fick syn på det. Han skuggade ögonen med handen och såg att bergets topp var platt. Däruppe fanns ett svärd, med det gyllene hjaltet pekande rakt upp mot himlen och klingan till hälften nedsänkt i glaset.

”Vilket svärd!” utbrast Diomeda beundrande.

Markus var tvungen att hålla med om att det var fint, men hans fokus låg egentligen på hur djupt in i glaset klingan satt. *Det där kommer jag aldrig att kunna dra ut*, tänkte han, och tanken var en tröst. Nu, äntligen, skulle

han få bevisa för Diomeda att han inte var prins Albrak.

Men först måste han bara komma upp till svärdet. Han gick fram till glasberget, lade en hand mot dess släta, branta sida, och försökte klättra.

Han gled ner omedelbart.

Då backade han några steg, tog sats och sprang mot berget. Han lyckades komma några steg uppför sidan – men så gled han ner till marken igen.

Nu backade Markus tills han stod utanför ringen med pelare, sprang allt vad han orkade, och kämpade sig uppför berget. Han kom kanske halvvägs innan han gled ner till marken igen. *Det här är som en sådan förödmjukningsövning i gymna*, tänkte han, *där idrottskillarna får visa sig duktiga och alla andra blir utskämda*. Som en av de mindre killarna i klassen brukade Markus inte tycka om sådana övningar. Men nu måste han lyckas. Han måste ta sig upp och visa vem han verkligen var.

Diomeda stod och tittade på. Det här var uppenbarligen Markus prövning; det handlade inte om huruvida Diomeda var Valariens sköld eller inte.

Efter några fler misslyckade försök tog Markus av sig sandalerna, ifall hans bara fötter skulle få bättre fäste på glaset. Det fungerade, och han kom lite längre upp – men fortfarande inte till toppen.

Markus försökte igen. Och igen. Och igen. Det började göra ont i fötterna och i händerna, och han svettades. Han tog av sig tunikan och sprang i bara byxorna.

Svetten verkade faktiskt hjälpa; ju mer Markus ansträngde sig, desto bättre klibbade han fast vid glaset, trots att det borde varit tvärtom. Han kom högre och

högre upp, och till slut, äntligen, fick han tag i den platta toppen och halade sig upp över kanten.

Där låg han på det platta glasgolvet och flåsade. *Om de i klassen bara kunde se mig nu*, tänkte han.

Svärdets klinga stod upprätt en meter ifrån hans huvud. Han såg att det stod några ord graverade i det blanka stålet: ”Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft.”

Undrar vem det är som ska ge kraften, tänkte han. *Men nu är det dags att bevisa för Diomeda vem jag inte är*. Han reste sig mödosamt och tog tag i svärdets gyllene hjalt med båda händerna. *Hoppas att hon tar mig tillbaka till Trolyrien när hon inser sanningen*, tänkte han och drog.

Svärdet gled upp ur berget som om glaset vore vatten. Markus svor inombords. Han kastade en orolig blick på Diomeda för att se hur hon skulle reagera, men hon såg inte ens åt hans håll. Hon hade vänt ryggen till. *Vågar hon inte titta?* undrade han. Men då följde han hennes blick för att se det som hade fångat hennes uppmärksamhet.

Han hörde det först – ett rytmiskt klickande och skrapande ljud som gnagde på lundens urgamla tystnad. Och sedan såg han dem: tre jättelika vinglösa fåglar med gula fjädrar och tandfyllda näbbar. Han och Diomeda behövde inte spåra upp monstren längre. Monstren hade kommit hit till Pelarlunden. De var på väg mot glasberget, och Markus insåg till sin förskräckelse att det som han tidigare hade hoppats om skräckfåglarna nu hade besannats: de sprang mycket snabbt, så snabbt att han och Diomeda inte skulle ha haft en chans att komma ikapp dem. Eller att komma undan.

Markus letade febrilt efter något gömställe bland pelarna, men han hittade inte något. Han och Diomeda kunde varken fly eller gömma sig – det enda alternativet var att slåss.

Om eremiten har rätt, tänkte han medan monstren närmade sig, om man ska vara tacksam för sina lidanden, då kommer jag snart att ha mycket att tacka för.

Han stack svärdet i sitt bälte och gjorde sig redo att klättra nerför glasberget – men då fick han en annan idé. ”Diomeda!” ropade han. ”Klättra upp hit!”

Den snabbfotade budbäraren slet av sig sina sandaler och sprang mot glasberget och uppför dess sida. Hon kommer än halvvägs, men sedan gled hon ner.

”Försök igen!” ropade Markus och sneglade oroligt på monstren. De sprang med långa kliv, och klornas skrapande

och klickande mot mosaikgolvet hördes högre och högre. De var nästan framme.

Diomeda gjorde ännu ett försök, kom nästan till toppen, men gled ner igen.

”Ge inte upp!” ropade Markus. Då fick han ännu en idé.

Han ställde sig vid kanten, drog fram svärdet och rände in det i glaset vid sina fötter. Klingan gled lätt in i glaset till hela sin längd. Så tog Markus tag i hjaltet och svingade sig ut över kanten. ”Ta tag i mina ben!” ropade han.

Diomeda sprang uppför glasberget och fick tag i Markus ben. Trots sin längd var hon slank och vägde mindre än han skulle ha gissat, men ändå måste han kämpa med all sin kraft för att hålla greppet om svärdets hjalt. Ljudet av de annalkande monstren fyllde hans muskler med ny, desperat kraft. De var snart innanför ringen av pelare.

Den smidiga budbäraren klättrade uppför Markus kropp, fick tag i kanten och halade sig upp. Sedan drog hon upp honom.

En tandfylld näbb nästan lika lång som hela Markus kropp slog ihop med en smäll där hans fot befunnit sig bara en bråkdel av en sekund tidigare. Monstret kanade utför glasbergets sida med ett gällt och förargat skrik. Nästa skräckfågel kom ännu högre upp. Den lyckades få sitt stora, fruktansvärda huvud upp över kanten och blängde på dem med sina blixtrande röda ögon innan den gled ner igen. Den ramlade över det första monstret och de väste åt varandra som arga katter.

De tre skräckfågelnarna lät sig inte distraheras länge. De omringade glasberget och kastade sig uppför dess sluttning gång på gång. Markus och Diomeda var tvungna att hålla

sig i rörelse för att undvika de livsfarliga, tandfyllda gapen som stundvis lyckades komma upp över kanten.

”Svärdet!” ropade Diomeda och hoppade högt för att behålla sina fötter. ”Ta svärdet, Ers höghet!”

Markus duckade undan en monsternäbb, sträckte sig efter svärdet och fick tag i dess hjalt. Ännu en gång gled klingan lätt upp ur glaset. *Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft*, tänkte Markus när han fick syn på inskriften. Det fanns något tröstande i orden. Han svalde hårt och ställde sig vid kanten, redo för nästa monsterhuvud att dyka upp – om det nu gick att vara redo för något sådant.

Den stora vinglösa fågeln, lik en fjäderklädd drake med röda ögon, blängde på honom från mosaikgolvet och väste. Sedan tog den sats och sprang uppför glasberget med öppet gap och sylvassa tänder blixtrande i solen.

Markus höll svärdet framför sig. *Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft*, tänkte han igen och svingade det.

Monstrets fruktansvärda huvud gav ungefär lika mycket motstånd som glaset. Skräckfågeln hann ge upp ett förvånat gurglande innan den livlöst tumlade nerför bergets sida. Grönt blod rann nerför glaset efter det döda monstret.

Markus stod blickstill i förvåning. Han hade gjort det. Han hade besegrat monstret.

De andra två gav honom knappt någon tid att förundras över sin seger; de sprang uppför berget med förnyat raseri, redo att hugga till.

Markus hoppade åt sidan och svingade svärdet i en vid båge. Grönt blod sprutade, och ännu en livlös monsterkropp tumlade nerför glasberget.

Den sista skräckfågeln gled också ner. Den samlade sig

för en ny attack, men sedan tvekade den.

”Kom igen”, manade Markus tyst och höll svärdet redo. Segerruset kom över honom, en varm, pulserande kraft som spridde sig från svärdet till hans händer och vidare till hela kroppen. Han kände sig övernaturligt stark. Nu hade han redan dödat två monster; det här sista skulle inte vara något problem.

Med en plötslig väsning kastade sig den sista skräckfågeln uppför glasberget. Markus svingade svärdet, kroppen tumlade ner, och den urgamla tystnaden återvände till Pelarlunden.

”Ers höghet”, sa Diomeda, helt utan ironi för första gången. Hon stirrade på svärdets klinga. ”Ni är verkligen Valariens sköld – det är inget vanligt svärd som ni har dragit fram. Ni är Svärdbäraren.” Hon bugade djupt och spottade på honom.

Markus förstod inte riktigt vad hon menade, men han låtsades förstå. Det kändes åtminstone skönt att hon plötsligt visade honom uppskattning. ”Jag är glad att jag kunde hjälpa till”, sa han. ”Då så. Nu har jag tagit itu med monstren och folket får leva i trygghet igen. Ska du eskortera mig tillbaka till Trolyrien nu?”

Diomeda skrattade. Det var första gången Markus hade hört henne göra det, och ljudet fick honom att tänka på flöjtmusik. ”Ni och era skämt, Ers höghet”, sa hon. ”Eskortera er tillbaka till Trolyrien? När portalen till Mardurien fortfarande står öppen och nya monster väller in över vår värld hela tiden? När svärdet äntligen har hittats, efter alla dessa år? Nej, Svärdbärare, nu ska vi hem till Albirion – nu ska vi hem till Hans Majestät, er far.”

6

Vägen till Albirion, som huvudstaden hette, var lång. Markus upptäckte snabbt att det var betydligt svårare att springa med svärdet än att bara turas om med den lätta packningen av torrgods som klädesbyborna hade gett dem. Diomeda tog hand om maten nu och insisterade att Markus ensam skulle bära svärdet – han var ju Svärdbäraren.

Det blev bättre när de kom fram till den första byn längs vägen och skaffade ett ordentligt svärdsharnesk. Då fick Markus bära vapnet på ryggen, och han blev förvånad över hur lätt det ständiga springandet plötsligt blev. Det blev faktiskt lättare och lättare för varje dagslopp de tillryggalade – han började märka hur både lungorna och benen blev starkare av träningen. Medan de närmade sig huvudstaden tänkte han ofta på orden vid eremitens

pelare: ”Lidandet skapar uthållighet.”

Med flera dagar att resa fick Markus mycket tid att ställa försiktiga frågor till Diomeda. Han lärde sig en hel del om monstren, om portalen till Mardurien och om kungen. Svärdet lärde han sig inte lika mycket om. På något sätt kändes ämnet farligt att ta upp.

Men angående monster fanns det uppenbarligen flera arter, och de flesta av dem fick skräckfåglarna att se ofarliga ut i jämförelse. De farligaste, enligt Diomeda, var de som såg ut som människor, för de var de mest intelligenta, och enligt legenderna kunde de se ut som exakta kopior av Valariens folk. Hon berättade om en pojke som blev utbytt mot ett monster när han vandrade ensam i skogen. ”Byfolket märkte att han agerade lite konstigt efteråt”, sa hon, ”men de insåg inte sanningen tills han gick ut en natt och brände ner halva byn.”

Diomeda verkade knappt kunna föreställa sig någonting mer förskräckligt än ett monster som gav sig ut för att vara någon man kände. ”När ni betedde er så underligt”, sa hon, ”efter att jag hade hämtat er från Trolyrien, då började jag nästan frukta – nej, men sådant händer nog inte längre. Sagorna berättar om sådana monster, men ingen har sett ett på flera hundra år.”

Markus kände sig illa till mods när Diomeda berättade om den utbytta pojken. Egentligen skulle det ha varit ett lysande tillfälle att erkänna vem han var. Men hon hade inte trott honom förut, och nu hade eremiten sagt och svärdet visat att han var den riktige prinsen – eller att han var Valariens Sköld, och det var nog samma sak.

Och även om hon skulle tro honom, då skulle han

plötsligt bli en fiende av den sort som hon var mest rädd för. Det orkade han inte bli, inte när han just hade vunnit hennes respekt genom att dra ut svärdet och döda de tre monstren. Alltså sa han ingenting.

Men portalen till Mardurien hade i alla fall funnits väldigt länge, och monster hade kommit genom den då och då under nästan hela Valariens historia. Ibland hade någon stark kung eller drottning lyckats stänga den, och då höll den sig stängd i några decennier. Men till slut bröt monstren alltid igenom igen.

Prins Albraks far, kung Albard den store, hade gjort ett försök att stänga portalen – men då hade han blivit sårad i strid av ett mäktigt monster med en giftig tagg på svansen. Kungen hade blivit mycket svag av giftet och fått ont i hela kroppen. Med träning och regelbunden behandling med helande dolkar kunde han gå lite, men giftet satte sig i hans själ, så att han tappade allt hopp och såg ingen anledning att träna eller använda dolkarna. Alltså var han fortfarande sängliggande, och varje dag verkade han försvinna djupare och djupare in i sina dystra och uppgivna tankar.

Kungens sjukdom fick Markus att tänka på sin egen far. Under hela sexan hade han varit sjukskriven med något som kallades för ”utmattningsdepression”. Vissa dagar hade han bara legat i sängen, och Markus hade ibland varit rädd att han aldrig skulle bli frisk igen. Men det hade till slut gått över, med tid och läkarbesök och träning. Kanske skulle det bli så för kung Albard, också.

Och kanske blir min farsa sängliggande igen, nu när han har upptäckt att jag har försvunnit från sjukhuset. Markus försökte låta bli att tänka tanken, men den svävade runt

hans huvud som en geting. *Jag måste fokusera*, intalade han sig själv. *Jag har en kung att träffa*. Tanken var knappast någon tröst.

Som prins Albraks dubbelgångare hade han redan fått leva med skammen av att ha övergett Valarien när folket behövde honom som mest – men skammen av att ha lämnat sin egen sängliggande far kung Albard kändes ännu tyngre. Vad kunde han säga eller göra för att gottgöra för prinsens svek?

Markus grubblade över den frågan på resans åttonde dag, då han och Diomeda nådde krönet av en stor, blå kulle och fick syn på en stad som bredde ut sig i dalen framför dem. Staden var förvånansvärt stor, med prydliga grå stenbyggnader och gator som vimlade av folk. Färgglada flaggor vajade från den kolossala ringmuren runt staden. Mitt i allt stod ett mäktigt palats med höga, vackra torn i vit sten.

Någonstans i det palatset låg den sjuka kungen och väntade på att Diomeda skulle återvända med hans son.

Det blev stor uppståndelse i Albirion när folk hörde att prinsen hade återvänt. Huvudgatan, som sträckte sig från porten hela vägen fram till palatset, fylldes med människor som ställde sig på en fot, flaxade ivrigt med armarna och nynnade entonigt. Först blev Markus helt chockad av spektaklet och av ljudet. Det lät som ett surrande av tiotusen jättestora, ostämnda bin. Sedan började folk spotta på honom och på marken framför honom, och då insåg han att deras agerande måste ha någon positiv innebörd – kanske var det något slags jubelrop.

Man skickade efter musikanter, som gick framför Markus och Diomeda och spelade, och gycklare som följde efter i sina färgglada dräkter och slog volter. Stadens jättesniglar kom och ställde sig i alla stora korsningar längs

vägen. De var stora som små hus och mycket praktfulla i sina taggiga rosa skal, men de var dvärgar jämfört med det runda, vita skalet som hade tillhört Ariana. Markus undrade om hon hade varit den största snigeln i hela riket, och han fylldes av en plötslig sorg.

Han insåg att han inte visste hur en återvändande prins borde bemöta jublande huvudstadsfolk i Valarien. Borde han vinka åt dem, eller spotta konstant tills han kom fram? Fanns det någon förväntning om att han skulle hålla tal?

Han sneglade på Diomeda och försökte göra precis som hon – fortsätta gå tyst framåt, med neutral min och blicken rakt fram. Det var kanske kungligt att göra så. Eller så gjorde hon det för att hon bara var en tjänare och uppmärksamheten skulle vara på prinsen, som förväntades göra något helt annat.

Situationen gjorde Markus mer och mer illa till mods tills de äntligen kom fram till palatset. Vid en grind utanför stannade folket och surrade, medan Diomeda ledde Markus fram mot vindbryggan, som var nerfälld över en vallgrav med lila vatten. Fyra vakter i röda dräkter med insydda stålplåtar stod framför vindbryggan. De såg mycket allvarliga ut och var beväpnade med både svärd och hillebarder. När Diomeda och Markus gick fram steg vakterna åt sidan. Varje vakt gjorde honnör genom att stöta sin hillebards skaft mot marken framför sig, sätta pannan mot skaftet och springa fem varv runt vapnet. Det var som om de lekte irländsk julafton, tänkte Markus. När de hade snurrat färdigt spottade de på Markus och träffade, imponerande nog.

Diomeda ledde honom in över vindbryggan, genom

porten i ringmuren runt palatset, och in på ett stort torg med vita kullerstenar. En dörr öppnades i en av torgets stenbyggnader, och en gammal, flintskallig man klädd i en vit toga kom springande ut mot dem med en hög trave böcker i famnen.

Mannen tvärstannade en bit bort och stirrade på Markus. Chocken i hans vidöppna ögon gick inte att missa.

Förväntade han sig inte att prinsen skulle komma tillbaka? undrade Markus. *Eller har det här någonting med svärdet att göra?* Han mötte gamlingens stirrande blick och försökte komma på något bra, kungligt sätt att bemöta honom.

”Var inte orolig, Ers höghet”, viskade Diomeda. ”Jag ska se till att han inte stör er.” Hon tog ett kliv framåt. ”Pallurio”, sa hon högt och bugade en aning för den gamle mannen. Markus började buga han också, sedan tänkte han om och hejdade sig. Han såg hur gamlingen gjorde en ansats till bugning trots den tunga bokhögen. Mitt i rörelsen plockade han bort den understa boken, som var liten och röd, och stoppade den i en ficka på sin vita toga.

”Jag förstår att du är mycket ivrig i din plikt som kunglig lärare att se till att Hans höghet prinsen läser ikapp”, fortsatte Diomeda, ”men tyvärr har jag order om att leda honom direkt till Hans Majestät kungen. När Hans Majestät har pratat färdigt med honom, och när han har badat, ätit kvällsmat och sovit, då får du komma och läxa upp honom.”

”Han kan åtminstone ta med sig böckerna”, grymtade gamlingen och gick fram till Markus med den stora högen.

”Här har ni det mest nödvändiga – geografi, historia, poesi, fjärlsskötsel, matematik, etikett...”

”Du får skicka böckerna med en tjänare, Pallurio”, sa Diomeda med ännu en liten bugning. ”Tyvärr måste vi direkt in till kungen.”

”Nej, vänta”, sa Markus och plockade upp etikettboken, som låg överst i högen. ”Den här kan jag åtminstone läsa ikväll.”

Privatläraren såg på honom med forskande blick. Markus anade att prinsen inte brukade vara någon flitig läsare. Själv var han inte heller någon plugghäst, förutom i bild och musik, men just den här boken skulle kunna vara till nytta.

Den gamle mannen harklade sig och sa: ”Ja, då är det kapitel sju till tio som ni ska läsa ikväll. Och läs kapitel åtta mycket noga, innehållet kommer ni snart att behöva.”

Diomeda ledde Markus vidare genom ännu en port med två vakter som snurrade runt sina hillebarder. På andra sidan porten fanns den vackraste trädgård Markus någonsin hade sett.

Färgglada blommor och bärbuskar som han inte kände igen växte bland statyer, fontäner, och häckar som hade klippts för att likna olika djur. Han fick inte mycket tid att se och beundra allt, för Diomeda ledde honom vidare genom en lång och krånglig häcklabyrint till palatsets ytterdörr. Där stod ytterligare två vakter och gjorde honnör medan de gick förbi.

Allting i palatset andades prakt och förmögenhet, från de höga, välvda taken till tavlorna på väggarna till de intrikata mosaikmönstren på golven. Markus ville

gärna titta runt lite, men Diomeda ledde honom raskt fram genom korridorerna till ett par stora dubbeldörrar graverade med en skogsscen i guld. Två vakter i gröna dräkter stod utanför. De öppnade dörrarna när Diomeda kom fram, och hon klev in.

”Ers Majestät”, ropade hon över det breda marmorgolvet, mot den stora draperade sängen på andra sidan rummet. ”Hans höghet, er son, har återvänt och är här för att prata med er.”

Borde jag ha någonting att säga? undrade Markus i plötslig panik.

”Skicka in pojken”, svarade en mansröst ifrån sängen. Rösten lät svag och omtöcknad.

Diomeda bugade, gick ut igen och manade Markus att stiga in i rummet. Han gjorde det, och vakterna stängde dörrarna bakom honom.

Markus svalde hårt. Borde han gå fram till sängen, eller säga någonting, eller borde han vänta på kungens signal? Han sneglade på sin etikettbok och önskade att han hade haft några minuter att bläddra i den.

”Du har varit borta länge”, sa kungen i en ton som lät mer trött än något annat. Så kvicknade han med ens till. ”Har du hittat hammaren?” frågade han ivrigt.

”Hammaren?” sa Markus oroligt.

”Kom hit”, sa kungen. ”Jag vill prata med dig.”

Markus gick fram mot sängen. Hans ben, trots den nya styrkan han fått genom allt springande, darrade.

Kungen låg nerbäddad bland kuddar och filtar så att bara hans huvud syntes. Han hade långt, svart hår och ett långt, oansat skägg som hade börjat gråna. Hans ansikte

var blekt och fårat, och Markus såg mörka ringar runt hans trötta, bruna ögon. Han såg verkligen sjuk ut. Trots sitt sängliggande tillstånd bar han en praktfull guldkrona på huvudet.

”Kom närmare”, sa kungen.

Markus gick fram till sängkanten och mötte kungens blick. De kungliga ögonen smalnade, sedan vidgade de sig i plötslig förvåning. Den sjuka mannen stirrade tyst på honom en lång stund, och Markus tänkte på det som Diomeda hade sagt om hur monstrets gift hade satt sig i kungens själ. Höll han på att bli galen?

Till slut särade kungen på sina tunna läppar och sa: ”Du är inte min son.”

Markus stelnade till av panik.

”Hur många är ni?” fortsatte kungen.

”Vad menar du?” fick Markus ur sig till sist.
 ”Jag menar, vad menar ni, Ers Majestät?” rättade han sig hastigt.

”Försök inte lura mig med din spelade artighet”, sa kungen och satte sig upp i hastig vrede. Han grimaserade av smärta. ”Jag vet att du inte är min undersåte – jag kan känna att du inte kommer från Valarien. Så sluta låtsas. Men innan du dödar mig vill jag åtminstone veta – hur många är ni? Hur blind har jag varit? Hur många av mitt folk har förrädaren ersatt med monster utan att jag har märkt något?”

Diomedas ord om monster som kunde se ut som Valariens folk blixtrade genom Markus huvud. Han tänkte på alla portar och beväpnade vakter som låg mellan

honom och någon möjlig flyktväg och insåg att han måste välja sina ord försiktigt.

”Jag är ensam”, sa han. ”Jag är inte något monster, och jag tänker inte skada dig. Jag vet inte heller någonting om någon förrädare. Jag har kommit för att hjälpa.”

Kungens ögon smalnade igen. ”Nej”, sa han efter en stunds spänd tystnad. ”Om du vore ett monster borde jag kunna känna av det också. Någonting med dig känns fel – nästan monsterlikt, men inte exakt. Men vad är du, då? Det är uppenbart att du inte är prins Albrak, som du ger dig ut för att vara.”

”Jag vet inte varför jag ser ut som din son”, sa Markus. ”Jag gör det inte med flit – det bara råkar vara så. Jag är ett troll.”

”Ett troll?” sa kungen. ”Ett troll som bara råkar se ut exakt som min son, med min sons ögon, min sons svarta hår ...”

”Svart hår?” sa Markus och undrade på nytt om kungen höll på att bli galen av giftet. Han var ju blond!

Men kungen fortsatte att beskriva prins Albraks utseende på ett sätt som inte alls stämde in på Markus. Bland annat beskrev han ett ärr på kinden som prinsen hade fått i strid med något monster och som kungen nu såg på Markus. Markus trevade med handen mot sin kind men kände ingenting. ”Vad vill du, troll?” avslutade kungen. ”Varför har du kommit till mitt rike utklädd till min son?”

”Jag är lika förvånad som du”, sa Markus. ”Diomeda kom till Trolyrien och hämtade mig utan att jag förstod någonting...”

”Och du berättade inte vem du var?” avbröt kungen skeptiskt.

”Jo, det gjorde jag – eller, jag försökte. Men hon trodde

inte på mig – hon trodde att jag skämtade. Och sedan träffade jag eremiten i Pelarlunden och fick upp svärdet...”

”Ja, det vet jag”, sa kungen.

Återigen undrade Markus oroligt hur sjukdomen hade påverkat kungens sinne. Hur kunde han veta om det som hade hänt i Pelarlunden? Ingen annan hade sett det, och de hade inte nämnt det för någon på vägen till palatset – om inte Diomeda hade pratat med någon i den lilla byn där de hade skaffat skidan till svärdet. Men hur skulle nyheten ha hunnit fram till kungen före dem, i en värld utan mobiltelefoner eller internet?

”Får jag se svärdet?” frågade kungen.

Markus drog fram vapnet ur skidan och lade det i sängen bredvid den sjuke mannen. Kungen sträckte ut en darrande hand och rörde försiktigt vid klingan. ”Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft”, läste han på stålet. Han tittade häpet på Markus en lång stund. ”Nej”, sa han till slut. ”Nej! Det kan inte stämma... Det var väl bara sagor, eller... Kan det här verkligen vara svärdet? Har Poterovix äntligen hittats och dragits fram – av ett troll? Nej! Ett troll... men, min son... vår plan... min ätt...” Hans röst darrade, och han lade sig igen med en suck och en smärtfylld grimas.

”Lämna mig”, sa han svagt. Rösten avslöjade mer än någon kroppslig trötthet. Markus anade en uppgivenhet så total att det gjorde ont att höra.

Markus sträckte ut en hand för att ta upp svärdet, men kungen skakade på huvudet. ”Nej”, sa han. ”Svärdet är inte ditt. Min ätt har kanske svikit, min plan var kanske helt fel och vi är kanske ovärdiga, men ett troll.... nej,

svärdet stannar hos mig.”

Markus tvekade. Han ville så gärna övertala kungen om att han var här för att hjälpa, att det inte var hans mening att luras, att han inte såg ut som den svarthårige prinsen.... Men han hittade inga ord.

”Lämna mig!” röt kungen.

Markus bugade och flydde mot dörren.

”Be dem att skicka efter Sofara!” ropade kungen efter honom.

Diomeda insisterade på att Markus skulle bada före maten, och det var bra, för det innebar att hon eskorterade honom personligen till hans prinsliga sovrum med angränsande badrum. Alltså slapp han fundera över vart han skulle ta vägen. Där lämnade hon honom med en svartklädd, medelålders tjänare som hon kallade för Kiron.

Till utseendet påminde Kiron lite om en hök, med sin långa, krökta näsa, bakåtkammat, grånande hår och intensiva blick. Han var varken pratsam eller nyfiken, och han verkade trivas bäst med att ordna saker snabbt och tyst i bakgrunden. Han hade redan fyllt badkaret med varmt vatten och höll på att lägga ut en ren, vit handduk när Markus kom. Sedan, efter att ha utbytt några korta meningar med Diomeda, försvann han för att ordna något

annat medan Markus badade.

Det första som Markus lade märke till när han gick in i det stora badrummet var sin egen bild i spegeln som hängde på väggen. Han var definitivt Markus – samma blonda hår som vanligt, samma ansikte, samma kortvuxna kropp.... Han vände sig lättad mot badkaret. Det var stort och runt och insjunket i badrummets marmorgolv, och det väldoftande vattnet skummade gult med någonting han hoppades var tvål.

Medan han klev ner i det varma vattnet kretsade hans tankar oroligt kring den sjuke kungen och vad han skulle göra med vetskapen om att Markus var troll istället för prins. Samtidigt funderade han över varför kungen tyckte att han hade svart hår och ett ärr på kinden. Han kom att tänka på ett vagt minne av att ha sett sig själv susa förbi i en skidbacke. Var det prins Albrak han hade sett? Men han hade ju sett sig själv, inte någon svarthårig prins – om han nu hade sett någon överhuvudtaget. Om det inte var något han bara hade drömt på sjukhuset.

Markus var så upptagen av alla sina tankar att han inte märkte fiskarna förrän de började äta.

Först hoppade han till av det plötsliga kittlandet – sedan såg han de små, lila fiskarna som stack in sina huvuden mellan hans tår. Hans första instinkt var att hoppa upp ur vattnet, men snart insåg han att fiskarna hörde till badandet. Han skyfflade bort skummet runt omkring sig med händerna och tittade fascinerat ner genom det klara vattnet.

Fiskarna svävade runt hans kropp och åt upp all smuts han hade samlat på sig under sin resa. Han doppade huvudet så att de kunde komma åt hans hår, som hade

fått ganska mycket saliv i sig under promenaden längs huvudgatan.

När han kom upp till ytan igen märkte han en död brun fisk som flöt med magen uppvänd. Han funderade över att plocka den ur badvattnet och lägga den åt sidan. Sedan såg han hur en lila fisk som åt smutsen från hans armbåge plötsligt bytte färg till brun, rullade över på ryggen och flöt upp till ytan, död.

En efter en blev fiskarna bruna och dog, tills kittlandet försvann helt och hållet.

Jag är nog ren nu, hoppades Markus och stirrade på fiskarna. Varför hade de dött? Var det för att han var troll? Var hans smuts giftigt för dem på något sätt?

Han klev upp ur vattnet, torkade sig med handduken som Kiron hade lämnat och undrade vad han skulle göra åt vattnet och fiskarna. Badkaret hade ingen propp som han kunde se, och han såg inte heller någon håv för att samla döda badfiskar.

Tja, det här tar Kiron väl hand om, tänkte Markus. Han hittade några nya prinsliga kläder på en stol vid dörren. Han hade inte märkt att den svartklädda tjänaren varit där eller att dörren ens hade öppnats, men varken kläderna eller stolen hade funnits där när han klivit ner i vattnet.

Han klädde på sig och gick ut i sovrummet.

En gammal kvinna satt i en av hans länsstolar och väntade på honom. Hon var kort och rund och klädd i en praktfull blå dräkt med den löjligaste huvudbonad Markus någonsin sett. Den såg ut som en stor, blå bikupa med två orange tofsar. "Var hälsad, troll", sa hon, ställde sig upp och bugade.

Markus bugade tafatt tillbaka. ”Då har kungen nog berättat om mig för alla”, sa han nervöst.

”Inte för alla”, sa den gamla kvinnan. ”Jag övertalade honom att inte berätta för någon mer än mig – inte ens den kunglige läraren, Pallurio. Jag heter Sofara, förresten, och jag är den kungliga rådgivaren.”

”Markus”, sa Markus och bugade igen. ”Tack för att du håller min identitet hemlig. Om det nu är bra att göra det. Egentligen vet jag inte vad som är bra. Först ville jag att Diomeda skulle fatta att jag inte var prinsen, men så fick jag svärdet och fick höra att jag är Valariens sköld, sedan såg kungen direkt att jag inte var prinsen och han tog svärdet ifrån mig.... Hur visste han det, förresten? Och tror du att det kan bli farligt om folk får veta att jag är ett troll? Och hur kan jag vara Valariens sköld om jag inte är den riktige prinsen? Och varför tog kungen mitt...”

Sofara höll upp sina rynkiga händer för att hejda frågeflödet. ”Jag ska svara på dina frågor, så gott jag kan”, bedyrade hon. ”Om du svarar på mina. Men först ska jag svara på din viktigaste fråga, den som du inte har ställt. Anledningen till att jag har kommit hit för att prata med dig är att jag tror att du kan rädda kungens liv. Jag tror att du kan rädda hela Valarien.”

”Skall ni och den kungliga rådgivaren äta middag här i kammaren, Ers höghet?” Rösten tillhörde Kiron, som plötsligt hade dykt upp i dörröppningen med två stora täckta silverfat. Markus undrade oroligt hur länge den hökliknande mannen hade stått där, och hur mycket han hade hört. Sedan förundrades han över att Kiron lyckats få upp dörren helt obemärkt med ett silverfat balanserat i varje hand.

Egentligen visste Kiron redan svaret på sin fråga, och han började duka ett bord i ett hörn av det stora rummet innan Markus hann tacka ja. Han dukade häpnadsväckande snabbt och fint – det var nästan som en trollkarls uppvisning av fingerfärdighet. Han till och med vek servetterna till fina fåglar och balanserade dem på brädden av bågarna. Fast Markus tyckte att den mest imponerande trollerikonsten var att Kiron visste att han skulle ta med sig mat till två. *Visste han om att Sofara skulle komma och prata med mig? Hennes ärende var väl hemligt,* tänkte han.

”Tack, Kiron”, sa rådgivaren och ledde Markus till bordet. ”Vi kan prata över maten”, sa hon medan tjänaren försvann in i badrummet.

De hade knappt satt sig förrän Kiron återvände med en liten metallskål full med små, bruna fiskar. Till Markus förvåning kom han tillbaka till bordet, avtäckte ett litet fyrfat med glödande kol och ställde metallskålen på glöden. Sedan bugade han, gick ut och stängde dörren efter sig.

Sofara tog upp två ätpinnar i trä och började röra om i skålen. ”Nu”, sa hon, ”får vi prata i fred.”

Markus stirrade på de döda, bruna badfiskarna som började fräsa i metallskålen medan Sofara rörde om. Det kunde väl inte vara meningen att de skulle äta dem, tänkte han. Inte nu, efter att han just hade sett dem äta bort all smuts från hans kropp. Han tittade nervöst på Sofara. Förstod hon att de här fiskarna just hade varit i hans badvatten?

Sedan började Sofara berätta, och Markus glömde sina farhågor. Han tuggade på något slags sallad som smakade citron medan han lyssnade.

Långt bort, berättade Sofara, på andra sidan Dimskogen och över de Gråtande Bergen, låg Evighetsgrottan, och däri låg den store hjälten kung Josuas grav. Han var Valariens första kung, den mäktigaste och godaste som världen hade sett. Det var han som räddade världen från den stora

Kataklysmen, när portalen till Mardurien först öppnades och tusentals monster strömmade in i Valarien. Efter att ha besegrat draken Mordok, monstrens kung, kastade han sig in i portalen och stod där, mitt emellan världarna, och stängde den.

Han lyckades, men det kostade hans liv. Han insjuknade strax efter att han hade återvänt till Valarien, och hans folk vårdade honom i Evighetsgrottan. Tyvärr kunde de inte göra någonting åt hans sjukdom, men han fortsatte att göra gott mot dem. Han märkte att dörren till Mardurien, trots att den var stängd, hade försvagats och nu hade en liten glipa, och han misstänkte att fler monster skulle lyckas ta sig igenom den någon dag. Därför gjorde han Valarien redo för nya anfall genom att utse sin tjänare Albid till kung efter honom och ge honom sina tre sista gåvor. Först lämnade han en del av sin kraft i kronan som han gav till Albid. Med kronan fick kungen makt att se och förstå världen och dess folk på ett nytt sätt, och även makt att stänga glipan i portalen – åtminstone tillfälligt.

Sedan lämnade kung Josua en bok i tre delar: Profetians Bok, Kraftens Bok, och Glädjens Bok. Den skulle hjälpa Albid och hans ätt att leda folket med visdom.

Sofara tog en paus i sitt berättande för att sprätta upp fiskarna med sina ätpinnar när de hade stekt färdig. Hon drog ut innanmätet och slängde det i en liten korg ”för storsniglarna”, sedan tog hon några fiskar och blandade dem i nudlarna som hon hade på en liten tallrik.

”Fortsätt!” sa Markus otåligt, medan han tog upp sina ätpinnar och följde hennes exempel. ”Vad var den tredje gåvan? Och vad har kung Josua med mig att göra?”

Sofara fortsatte.

Den tredje gåvan var Kraftens Svärd, Poterovix, som den döende kungen ingöt mycket av sin kraft i. Svärdet hade makt att besegra alla monster, och så länge den rätta personen bar det var världen trygg.

Efter att han hade gett denna sista gåva dog kung Josua den vise, eller snarare, han försvann. Några menade att hans kropp återvände till revan mellan världarna, där han hade stängt portalen. Hursomhelst, i Evighetsgrottan, på stället där kungens kropp hade försvunnit, började en källa med friskt vatten rinna upp ur jorden. Källan hade starka helande krafter, så starka att smidda metallföremål som nedkyldes i vattnet kunde hela skadade.

”De helande dolkarna”, sa Markus.

”Precis”, sa Sofara. Så fortsatte hon:

Först hade kung Albids ätt sin kungatron där mellan de Gråtande Bergen och havet, nära källan, och de regerade rättvist och försvarade folket mot monstren. Med hjälp av kronan, svärdet och boken lyckades de stänga glipan i portalen varje gång den öppnades, och de besegrade alla monster som kom igenom den. Men efter tusen år ville den albiske kungen inte längre bo kvar vid källan. Han var mycket högmodig, och han tyckte inte om berättelsen om kung Josua. Den påminde honom om att hans egen förfader Albid hade varit en tjänare till en större kung, och att Albids far Albior hade varit en förrädare och öppnat portalen till Mardurien. Alltså flyttade den högmodiga kungen sin huvudstad till de Röda Höjderna, långt bort från graven, källan, och allt som påminde om kung Josua. Samtidigt avskaffade han Profetians Bok, den del av kung

Josuas bok som berättade mest om Albiors misstag och om det som skulle hända med den albiska ätten. Och kungarna regerade från de Röda Höjderna i flera sekler, med lite mindre visdom än sina förfäder.

Sedan kom en kung som älskade makt. Han var rädd att folket skulle se honom som svag och störta honom, och därför tog han till hårda tag mot dem för att visa hur stark han var. Han avskaffade Kraftens Bok, den del av kung Josuas bok som berättade mest om svärdet, kronan och boken själv, och som påminde folket om vem deras kraft egentligen kom ifrån. Sedan byggde han en ny, mäktig stad i Stjärndalen, som han döpte till Albirion. Där hade han sin kungatron, och där regerade hans ättlingar i flera sekler och försvarade folket med något mindre framgång än sina förfäder. Någonstans längs vägen försvann svärdet Poterovix, och folk började prata om en Svärdbärare som en dag skulle hitta det igen. Troligtvis försvann mycket av kunskapen om hur man använde kronan också, för nu hade kungarna mycket svårare att stänga glipan i portalen. Ibland lyckades de, ibland misslyckades de. Så hade det varit i flera sekler, ända fram till kung Albard den store, som nu låg sjuk i sängen och tills nyligen hade funderat över att avskaffa Glädjens Bok.

”Varför vill han göra det?” frågade Markus häpet. ”Det låter som om saker och ting har gått sämre och sämre för Valarien, ju mer av kung Josuas gåvor som har försvunnit!”

”Kungen tror inte på de där gamla sagorna om Josua”, svarade Sofara. ”Det gör inte så många nuförtiden. Märker du inte att alltihop låter helt orimligt? Den överdrivet mäktiga kungen, den försvinnande kroppen, den magiska

källan – det låter som någonting som skulle kunna hända i Trolyrien, men inte bland vanligt förståndigt folk här i Valarien. Ja, du får ursäkta jämförelsen, men jag menar bara att sagorna är fyllda av magi, och sådant har vi inte här.”

”Har ni verkligen inte det?” sa Markus skeptiskt. ”De helande dolkarna, då? Och hur visste kungen vad jag hade gjort i Pelarlunden?”

”Våra vetenskapsmän har vettiga förklaringar till varför de helande dolkarna och kronan fungerar som de gör”, sa Sofara. ”Nuförtiden är det mestadels bara folk ute i småbyarna som läser Glädjens Bok och tror på de gamla sagorna. Som sagt har kungen tänkt avskaffa den, ända sedan han blev skadad. Han säger att hans misslyckade försök att stänga portalen fick honom att inse att livet inte är någon saga. Han tror att folket behöver en mer realistisk världssyn för att klara av den svåra tid som kommer.”

”Vad är det för svår tid som kommer?” frågade Markus.

”Ingen kan se in i framtiden”, svarade Sofara. ”Men kungen tror att han är dödligt sårad. Hans fru drottningen dödades av monstren, och prins Albrak... han tog det mycket hårt när drottningen dog. Sedan dess har han inte varit sig själv. Han har försummat sina plikter som prins, misskött sin fjärl tills den dog, och så har han flytt till Trolyrien gång på gång. Utan honom saknar Valarien sin yppersta krigare och försvarare. Och han och kungen är de sista kvar i den albiska ätten. En gång hade kungen en äldre syster, Albinida, som skulle ha fått kronan först, men hon försvann för flera år sedan, på samma dag hon skulle ha krönt. Vissa menar att hon blev kidnappad eller mördad. Men kungen tror att hon flydde, att hon försummade

sin plikt och svek Valarien. Han har gjort allt för att inte svika på samma sätt – slagits mot monster, försökt stänga portalen, uppfostrat sin son till skicklig stridsman – men han tror att han har misslyckats. Han lyckades inte stänga portalen. Och han tror att prinsen håller på att fly från sin plikt på samma sätt som Albinida gjorde. Han har inte så mycket hopp om framtiden efter att han dör. Men, med den kunglige lärarens hjälp söker han efter nya sätt att tänka, nya sätt att försvara landet mot monstren. Han har funderat över att bilda en armé, till exempel, och där tror jag att Pallurio snart har övertalat honom.”

Markus märkte att rådgivaren uttalade ordet armé med ett visst obehag, och han mindes Diomedas respons när han hade frågat om armén. ”Du sa att jag kanske kan rädda kungens liv och hela Valarien”, sa han. ”Tänker du att jag ska leda den nya armén? Bara för att jag är troll innebär det inte att jag kan någonting om det där med arméer – visst har jag spelat några spel som...”

”Nej, nej, nej!” avbröt Sofara. ”Jag hoppas verkligen att det inte blir någon armé, och sedan du dök upp i Albirion har mitt hopp fått lite mer kraft. Det där som jag sa om den albiska ättens nedgång, om avskaffandet av Glädjens Bok, om tvivlet på de gamla sagorna – det gällde fram tills jag och kungen fick se och röra vid svärdet.”

”Menar du att du och Pallurio och kungen tror på allt det där med kung Josua nu?” frågade Markus.

”Ja, vad är det att tro på något, egentligen?” funderade rådgivaren. ”Kanske fanns det aldrig någon kung Josua, kanske finns det någon naturlig förklaring till svärdet, kanske kommer den albiska ätten att dö ut och världen att

bli erövrade av monster. Men nu har jag hopp om att det kanske inte är så – att det kanske går att rädda kungen och Valarien. Nu har Svärdbäraren kommit, och jag är villig att satsa på honom.”

”Men Pallurio och kungen, då?”

”Pallurio är en naturlig skeptiker. Han kommer kanske att tro när vi har gett honom övertygande bevis. Eller kanske inte. När det gäller kungen – nej, han orkar inte tro eller hoppas så mycket, men han lyssnar på mig. Alltså får du svärdet tillbaka.”

Markus tittade ner i sin dessert, en läcker skapelse av exotiska frukter och grädde. Han petade i den med sin sked. Höll han på att bli indragen i något ännu större och farligare än äventyret med de tre skräckfåglarna? Borde han inte ursäkta sig, be att bli hemskickad till Trolyrien, komma hem till sin familj? Han hade redan gjort mycket för den här världen genom att döda de tre monstren och hitta svärdet. Kunde de inte skicka Diomeda att leta upp den riktige prinsen, Valariens yppersta stridsman, så att han kunde rädda kungen och världen?

Men eremiten och svärdet hade ju sagt att Markus var Valariens Sköld... Orden från Pelarlundens mosaikgolv blixtrade plötsligt genom hans tankar: ”Lidandet skapar uthållighet, uthålligheten fasthet...”

”Vad vill du att jag ska göra?” frågade han till slut.

Och Sofara förklarade.

II

Så kom det sig att Markus gav sig iväg dagen därpå för att leta efter kung Josuas grav och den helande källan. Den kunglige läraren Pallurio blev mycket besviken över att hans elev skulle iväg igen så snart, att inte alla studieböcker fick plats i hans packning, och att han inte ens kunde berätta vart han skulle eller varför det var så bråttom. Det sista var han väldigt noga med att försöka få ur Markus, men Sofara hade sagt åt Markus att hon ville informera Pallurio själv – dagen efter att han hade åkt. Markus kunde se på den kunglige läraren att han misstänkte att prinsens skulle iväg till Trolyrien för att leva loppan igen. Men den gamle mannen blev åtminstone lite glad när han hörde att Markus hade läst sina kapitel och ännu mer i etikettboken, och att han ville ta med sig geografiboken.

Det var kanske ett misstag, insåg Markus när han klämde in den tjocka boken i sin ryggsäck. Sofara hade beskrivit vägen och dess faror för honom, och han hade långt att springa och mycket att bära. Utöver svärdet, som han hade fått tillbaka, hade han ryggsäcken med allt som kungens rådgivare ansåg som nödvändigt för resan. Sedan hade han ett nytt, tungt bälte med en helande dolk, en påse med styrkebär och två vattenflaskor – en med vanligt vatten och en som var tom. I den sistnämnda skulle han ta med sig lite av källans vatten hem till kungen.

Sofara trodde att vattnet, om det fanns, kunde hjälpa kung Albard. Enligt sagorna hade det makt över mer än bara fysiska skador. ”Om kungen blir frisk igen”, hade hon sagt, ”eller om han åtminstone får tillbaka hoppet – då kommer hela riket att börja hoppas igen.”

Markus uppdrag, precis som hans identitet, var hemligt. Om allt gick bra skulle folket få veta om vattnet efteråt. Kungen ville inte göra något offentligt ställningstagande om Glädjens Bok och de gamla sagorna förrän han visste om allt var sant. Om han ens kände till det hemliga uppdraget. Markus hade inte haft några fler samtal med kungen sedan det första, och han undrade hur mycket Sofara egentligen ställde och styrde medan den sjuke regenten var sängliggande.

Markus fick lämna huvudstaden genom en hemlig gång för att inte dra till sig folkets uppmärksamhet. Ingen förutom folket på palatset skulle lägga märke till att han var borta, och ingen av dem förutom Sofara och möjligtvis kung Albard skulle få veta vad han hade för ärende.

Därför blev Markus helt ställd när han kom till den

hemliga gångens ände, klev ut i den friska luften på en höjd över huvudstaden och upptäckte att Diomeda redan stod där och väntade på honom. Hon bar både ryggsäck och svärd på ryggen.

”Ers höghet”, sa hon med en bugning och en respektfull salivfläck. När hon såg hur Markus tvekade i förvåning fortsatte hon. ”Ursäkta att jag lånar ert sjungande svärd. Det är bättre än mitt vanliga, och Kiron sa att det vore bäst för er säkerhet om jag tog med det. Han sa att ni skulle unna mig det, nu när ni har svärdet. Han brukar ha rätt.”

”Ingen fara”, sa Markus medan tankarna snurrade. Hur hade Kiron vetat om uppdraget? Eller hade han bara vetat att prinsen skulle bort och tyckt att det vore bäst om budbäraren följde med för att hålla ett öga på honom? Eller hade Sofara i efterhand kommit på att hon skulle skicka henne efter honom?

”Vem sa att du skulle följa med mig?” frågade Markus till slut.

”Jag”, svarade Diomeda. ”Kiron sa att ni skulle iväg med svärdet och att han såg på er att ni väntade stor fara. När jag sa att jag skulle följa med er gav han mig ert gamla svärd.”

”Om jag sa att jag skulle vilja göra den här resan ensam”, sa Markus, ”skulle det då finnas något sätt att övertala dig att gå tillbaka till palatset?”

Diomeda skakade på huvudet. ”Min lojalitet till er far är för stark, Ers höghet. Och min kärlek till Valarien. Jag kan inte låta prinsen ge sig av på en farlig resa ensam, och nu när svärdet äntligen har återfunnits, när min och

mina föräldrars tro har bekräftats, vill jag gärna följa med Svärdbäraren och dela hans faror.”

”Tror du alltså på de gamla sagorna – om kung Josua och allt det?” frågade Markus.

”Inte högljutt”, svarade Diomeda. ”Men tror gör jag. Jag växte upp i en liten by nära Pelarlunden, och mina fosterföräldrar presenterade mig för eremiten en gång som ung. Han sa vissa saker till mig – och nu, när ni har hittat svärdet.... Tror inte ni på sagorna, Ers höghet?”

”Vad sa eremiten till dig?” sa Markus för att undvika frågan.

Diomeda tittade bort. ”Det kan jag berätta för er en annan gång”, sa hon. ”Men vi borde börja vår resa; jag gissar att vi har bråttom. Vart ska vi?”

Dimskogen låg fortfarande norrut – en ganska lång bit norrut, såg Markus när han tittade i sin geografibok under en matpaus på resans fjärde dag. Vägen till skogen var lika enkel som Sofara hade beskrivit. Västerut till Blomsterfloden – dit hade de kommit redan på den andra dagen. Följa floden nordväst tills de hittade Blomsterbron – den hade de korsat i morse. Följa den gamla Kungsvägen norrut till skogen – det skulle ta minst fem dagar till, tänkte han. Sedan var det bara att följa gamla Kungsvägen genom skogen.

Efter det blev vägen mindre självklar. Det fanns en väg genom bergen, ännu äldre än gamla Kungsvägen, men de möttes inte. Markus upptäckte till sin besvikelse att den urgamla vägen inte fanns med i geografiboken. Men Sofara hade sagt att vägen genom bergen var

känd från flera sagor, och att om Evighetskällan fanns överhuvudtaget, då stämde nog vägbeskrivningen. Hon hade beskrivit en mycket rund sjö någonstans mellan bergen och skogen, och en dörr i en bergvägg vid sjön. På andra sidan dörren skulle det finnas en väg genom bergen till havet. Och någonstans där vid havet, strax söder om den gamla huvudstaden, skulle Evighetsgrottan finnas. Enligt sagorna hölls grottan under vakt, men det gällde alltså för mer än tusen år sedan.

Den som hade gjort geografiboken hade uppenbarligen inte trott på de gamla sagorna eller brytt sig om att utforska området norr om Dimskogen. Bergen fanns med i flera kartor, men på varje karta täckte rutan med text hörnet där bergen och havet borde mötas. Gränslandet mellan skogen och bergen verkade ganska luddigt, med många öppna ytor där karttecknaren hade ritat märkliga och fula djur.

Markus skrattade när han fick syn på ett särskilt fult djur. ”Diomeda!” sa han. ”Kolla på det här – enligt kartan kan vi möta sådana i Dimskogen!”

Diomeda, som satt i gräset bredvid Markus och tuggade på gröna kex, makade sig närmare och tittade på bilden han pekade på. Djuret såg ut som en orange flodhäst med lila prickar, en lång svans och sex långa, absurda insektsben. Ett brett, löjligt leende avdelade den orange flodhästmulen i en övre och en undre del, och en svart tunga med fingrar hängde ut över de trubbiga, vita tänderna.

Diomeda betraktade bilden tyst en stund. Sedan blinkade hon och tittade bort. ”Tyvärr”, sa hon ovanligt tyst. ”Kartan stämmer – det finns morteltänder i

Dimskogen. Som ni vet är skogen ett gömställe för många monster. Men nu ska vi inte prata mer om det – vi borde fortsätta, om vi vill komma fram.”

De gjorde i ordning sin packning och började springa igen. Diomeda sa inte mycket resten av den dagen, och hennes svar på Markus försök till samtal var korta och avvisande. Han började undra om han hade sagt något fel.

Dagen därpå var hon ungefär som vanligt igen. Inte heller nu var hon särskilt pratsam, men hon svarade åtminstone på Markus frågor och försiktiga kommentarer. På det sättet lyckades han lirka fram mer information om Valarien och prins Albrak ur henne.

Ibland när de samtalade önskade han att hon visste att han var ett troll. Då skulle han kunna fråga helt öppet om den märkliga världen som han hade hamnat i. Han skulle kunna prata om sina oroliga tankar om den riktige prinsen, om sin rädsla att bli avslöjad inför folket, om hur han saknade sitt hem och sin familj och undrade hur de hade det, nu när han hade varit försvunnen så länge.... Det kändes väldigt ensamt att låtsas med henne, att inte vara sig själv. Hon var ändå det närmaste han hade till en vän i hela den här världen – hans trogna reskamrat, som delade hans faror och vägledde honom medan han utforskade Valarien.

Men varje gång han blev frestad att säga någonting tänkte han på hennes berättelse om den bortbytta monsterpojken och lät bli. Hemligheten växte runt honom medan de reste, och det kändes mer och mer naturligt (men inte mindre ensamt) att vara prins Albrak. Det han lärde sig från henne underlättade mycket.

Under den långa resan mot Dimskogen blev han mycket mer bekant med den försvunna prinsen. Prins Albraks snytdag var 34 frezumi. Nu visste Markus inte när 34 frezumi inföll, men han hade åtminstone lärt sig att en snytdag var den valariska motsvarigheten till en födelsedag; i stället för att fira dagen då man föddes firade de dagen man snöt sig med näsduk utan föräldrarnas hjälp för första gången. De tänkte att gränsen till att vara tillräckligt mogen att uppskatta firandet gick ungefär där, och Markus tyckte att han såg logiken i det. Diomedas snytdag var 11 vorens. Han tänkte kolla upp när den dagen inträffade. I kapitel åtta av etikettboken hade han lärt sig alla möjliga artigheter att använda på en bekants snytdag. Privatläraren hade sagt att han skulle behöva den informationen snart, och när han tänkte på det undrade han hela tiden vilken av hans bekanta som fyllde snor först.

Efter att de hade sprungit i flera dagar vågade Markus fråga om det nuvarande datumet, som om han hade tappat räkningen under resans gång.

Diomeda verkade tycka att frågan var särskilt rolig, för han fick höra hennes flöjliknande skratt igen. Sedan sa hon att det var den tredje gryn, vilket knappast var till någon hjälp att räkna ut någon av deras snytdagar.

Efter elva dagar av springande och samtal kom de äntligen fram till Dimskogen. Efter erfarenheten med klädesträden hade Markus förväntat sig en egendomlig skog – men det som han såg nu överträffade hans förväntningar.

Träden här var mycket högre än de i Klädesskogen, med smala, becksvarta stammar och yviga vita kronor med

fläckar av rött, gult, och blått. När de kom närmare såg han att lövverket var som pappersremсор hoptrasslade till tjocka buskar, och han hörde hur träden rasslade i brisen.

Efter att ha stannat och tittat en stund började han gå längs den gamla vägen igen, in under skogens yviga tak. Det blev omedelbart varmare i trädens skugga, luften blev tjockare, och han märkte hur en tät dimma hängde tungt över skogsdunklet.

”Vänta!” sa Diomeda, som hade stannat och tagit av sig ryggsäcken. ”Den vägen ska vi inte ta – det är farligt i skogen!”

Markus vände sig om. ”Men Sofara sa att vi skulle följa den gamla Kungsvägen!”

”Ja, det förstås”, svarade Diomeda. ”Men hon kan inte ha menat att vi skulle gå under träden.”

Markus försökte få ihop Diomedas ord och situationens verklighet i sitt huvud medan budbäraren grävde fram ett par märkliga metallföremål ur packningen och stack in sina sandalklädda fötter i dem.

Hon märkte att han stirrade. ”Vad väntar ni på?” frågade hon. ”Ska inte ni ta på er era trädskor?”

”Jo, naturligtvis!” svarade Markus. Han klev ut i den friska luften igen och tog fram trädskorna. Han hade upptäckt dem i packningen den första kvällen, när det var för sent att fråga Sofara vad de var. Diomeda hade han inte vågat fråga. Nu undrade han om hon alltid hade med sig sådana i ryggsäcken – kanske hade man det i Valarien. Eller hade Kiron gett henne någon antydning om att hon skulle behöva dem, precis som svärdet?

Med lite krångel lyckades Markus få in fötterna i

trädkorna, som såg ut mer som tortyrredskap än någonting som skulle kunna hjälpa dem nu. Sedan tittade han på, helt förbluffad, medan Diomeda sprang upp på skogen.

För det var precis vad hon gjorde. Hon tog sats, sprang mot en trädstam som lutade sig något, hoppade – och trädstammen böjde sig under hennes tyngd medan hon sprang upp till trädets krona. Så klättrade hon upp genom det tjocka, prasslande lövverket och försvann.

Efter en lång stund insåg Markus att han förväntades göra samma sak. Tänk om det här var lika självklart som att simma eller åka skidor hemma i Trolyrien. Han måste göra sitt bästa för att se ut som om det var helt naturligt för honom.

Markus såg på stammen där Diomeda hade sprungit upp. Han tog ett djupt andetag, tog sats och sprang.

Det var en märklig känsla att springa uppför trädstammen. Men den böjde sig, och skornas metalltaggar greppade det mjuka, svarta träet. Strax hade Markus huvudet och armarna uppe i de prasslande vita lövremorna, och han kämpade sig upp genom lövverket.

”Mår ni bra?” frågade Diomeda när Markus fick upp huvudet över ytan. Budbäraren stod på trädtoppen som på en kulle med tjock mossa. Hennes trädkor hade blivit bredare, som ett mellanting mellan snöskor och krattor, och hon vankade av och an på den fläckiga massan.

”Jag... mår bra”, pustade Markus och lyckades kämpa sig upp för att lägga sig på trädtoppen.

”Bra”, sa Diomeda.

Tacksamt nog behövde han inte fråga om skorna, för hon kom och tryckte på några knappar så att de långa,

smala kratt-tårna vecklade ut sig. Efter en stund lyckades Markus ställa sig upp. Han tog några trevande steg på den prasslande vita kullen, sedan blev hans steg mer bestämda. Han kände hur han sjönk ner lite i lövremorna och hur hela trädet gungade för varje steg, men hans fötter fick bra fäste.

Diomeda tittade på, antingen road eller fundersam, men sa ingenting. När Markus verkade redo började hon springa, och han följde efter.

Det gick faktiskt mycket bra att springa på trädtopparna – och det var rätt roligt! Det gällde bara att ta ett litet skutt när man skulle över till nästa trädtopp. Trädstammens böjlighet gav lite extra svikt till varje steg och hopp.

Efter en stund märkte Markus att de följde en väg genom trädtopparna. Mörka metallstänger stack upp genom de vita trädkronorna vid jämna mellanrum; stängerna var nog planterade i marken vid gamla Kungsvägen så att man kunde följa den ovanifrån. Tänk att det kunde vara så självklart att springa över skogen! Sofara hade nämnt för honom att det fanns monster i Dimskogen, men hon hade kanske tagit för givet att han förstod vad trädskorna var till för. Att gå under trädtopparna var kanske en lika främmande tanke för henne som att åka skidor utan skidor.

Diomeda ökade farten gradvis, tills hon sprang lika snabbt som på plan mark, om inte snabbare. Markus kämpade för att hålla tempot. I början lyckades han inte särskilt bra, och det kändes som hans första dag i Valarien igen, med den ständiga frustrationen över hans långsamhet och trötthet. Fast nu var det han som var frustrerad, inte Diomeda. Hennes attityd mot honom hade förändrats

mycket sedan han hade blivit Svärdbäraren. I stället för att anklaga honom för att vara lat blev hon bara lite bekymrad och undrade hur det var med honom.

Men efter kanske en halvtimmes springande över skogen började han få till knepet, och då sprang han nästan lika snabbt som hon.

Diomeda märkte det, och hon tittade gillande över axeln på honom. Sedan förändrades hennes blick, och hon drog sitt svärd samtidigt som hon ropade en varning till honom.

Markus vände sig om i samma ögonblick som en tung, hårig varelse flög rakt på honom och knuffade ner honom i lövverket.

Monstret såg ut som en snövit apa med stora röda insektsögon och breda, flaxande fladdermusvingar. Den var nästan lika stor som Markus, och otroligt stark – de långa, kloförsedda fingrarna höll hans handled och axel i ett järngrepp medan de brottades, och oavsett hur han kämpade kunde han inte slingra sig loss. Den rödögda fienden tryckte honom djupare in i lövverket och öppnade ett svart gap fullt med sylvassa svarta tänder, redo att hugga.

Sedan sänkte sig trädkronan. Diomeda hade hoppat över till dem. Ett kusligt sjungande ljud hördes, likt en vacker kvinnoröst som sjöng en väldigt ljus ton djupt inne i en ekande grotta. Grönt blod sprutade och apan vrålade. Den släppte taget om Markus för att kasta sig i raseri mot Diomeda.

Hon fick upp svärdet i tid för att spetsa monstret

med en kort, mörk ton och dansade utom räckhåll för apans vilda klösande. Hon kom undan, men hennes och monstrets vikt så nära kanten fick hela trädet att böja sig. Hon snubblade och föll med ett prasslande i glipen mellan trädtopparna. Apan tumlade efter henne.

”Diomeda!” ropade Markus. Han försökte ta sig till kanten men kastades åt andra hållet då trädet, befriat från två tredjedelar av sin börda, plötsligt rätade på sig.

Vitt, rött, gult, blått och svart prasslade förbi Markus ansikte och han landade med en duns på något mjukt.

Efter en stund kom han upp på fötterna och såg att han hade landat på en mycket tjock mossmatta nere i skogen. Den varma, tjocka dimman virvlade runt honom, och genom den såg han smala, svarta trädstammar, en järnstång, monstret som låg död vid den mossbevuxna vägen – men var fanns Diomeda?

Ett skrik skar igenom luften, och han vände sig om och skrek själv. Han fick syn på Diomeda, som skrikande släpades bort genom mossan av den hemskaste varelse som Markus någonsin hade sett.

Monstrets kraftiga, orange kropp var stor som en flodhäst, men dess sex förskräckliga spindelben var så otroligt långa att de fick kroppen att se liten ut i jämförelse. Benen vek sig i konstiga vinklar för att få plats mellan träden medan monstret backade förvånansvärt snabbt djupare in i dimman. Varelsen hade en ful flodhästmule med ett demoniskt leende, stora, trubbiga tänder och en lång, svart tunga försedd med fyra klor som grep Diomedas arm.

Det var en morteltand – samma monster som kartan hade varnat dem för.

Markus slet av sig sina klumpiga trädkor, drog sitt svärd och rusade mot monstret. Han såg Diomedas svärd i mossan och plockade upp det på vägen. Med ett svärd i varje hand och ett rop för att dra till sig fiendens uppmärksamhet jagade han morteltanden.

Monstret stannade och skickade ut ett absurt långt spindelben med en kloförsedd fot mot Markus. De två svärderna blixtrade i skogsdunklet, och Poterovix skar genom benets pansar.

Morteltanden släppte Diomeda, röt ilsket och haltade till attack på sina fem kvarstående fötter. Två långa spindelben letade sig förbi Markus, och flodhästkroppen reste sig mot trädtopparna och dök ner mot honom med svansen, tungan, och gapet redo att anfalla.

Markus ville nästan sluta ögonen av skräck. Han fäktades vilt med sina två svärd och trodde att slutet hade kommit. Båda två klingorna träffade morteltanden. Poterovix gled genom monstrets svans som om den var vatten och lämnade den mycket kortare. Det andra svärdet sjöng en mörk ton och slogs ur Markus hand.

Monstret röt igen, och flodhästkroppen retirerade upp mot trädtopparna, läckande grönt blod.

Markus kastade en snabb blick på Diomeda och såg att hon var på fötter igen. Hon rusade fram och tog upp det andra svärdet. Sedan blev hon som förvandlad.

Markus tittade häpet på medan den snabbfotade budbäraren gick till attack med ett vilt rop. Hon dansade och hoppade i snabbt och graciöst raseri medan hon jagade monstrets spindelben med det sjungande svärdet. Morteltanden verkade få panik och försökte fly,

men Diomeda var för snabb, och på ett ögonblick hade monstret bara fyra hela ben kvar att halta med.

Ett rytande lät genom skogen bakom Markus och han vände sig om för att se ännu en morteltand komma rusande fram genom dunklet för att bistå den första.

Han tittade på sitt svärd. *Allt förmår jag genom honom som ger mig kraft*, tänkte han och sprang fram för att möta monstrets attack.

Markus kände sig otroligt klumpig jämfört med Diomedas dödsbringande stridsdans, men han överlevde den första attacken, och nästa, och nästa. Varje gång lyckades Poterovix på något sätt hamna mellan honom och morteltandens klor, med ödesdigra konsekvenser för morteltanden. Snart gick den klumpiga känslan och skräcken för monstret över i samma segerrus som han hade känt i striden mot skräckfåglarna. Morteltanden tappade ben efter ben, ramlade ihop, och till slut dukade den under för Kraftens Svärd.

Bakom honom stod Diomeda och andades tungt över den andra morteltandens kropp. Ett vilt raseri fyllde hennes blick fortfarande, och hon höll svärdet i ett krampaktigt grepp.

”Vi borde nog klättra upp i trädtopparna igen, innan det kommer fler”, sa Markus och torkade av svärdet på mossan.

Diomeda mötte hans blick, och i ett ögonblick såg det ut som om hon skulle vägra – som om hon ville stanna och slåss mot varenda morteltand i hela skogen. Men till slut nickade hon bara och letade upp trädskorna som hon hade slitit av sig under striden.

Markus hittade sina trädskor, och tillsammans sprang de upp till trädtopparnas svala vita kullar igen. När de hade kommit upp sprang de vidare – men efter ett tag ramlade Diomeda plötsligt ihop och började gråta.

Markus tvekade, sedan satte han sig bredvid henne och gjorde ett tafatt försök att trösta henne. Hon gömde ansiktet i händerna men lät honom klappa henne på ryggen.

”Ursäkta”, sa hon när gråten hade minskat till enstaka snyftningar. ”Jag vill inte bryta ihop inför er så här, Ers höghet.”

”Det är helt okej”, sa Markus. ”Du har just överlevt något förskräckligt!”

”Nej”, snyftade Diomeda och skakade på huvudet. ”Det är inte det. Det är bara att.... ja, mina föräldrar – mina riktiga föräldrar – de blev...” Hon kämpade mot gråten och lyckades avsluta meningen: ”De blev dödade av morteltänder.”

Markus kom ihåg hur han hade skrattat och pekat åt bilden i geografiboken och kände att han ville försvinna. Men Diomeda fortsatte att berätta.

Hon mindes knappt sina föräldrar, så ung hade hon varit när de dog. De hade lämnat henne med några vänner i en liten by medan de gav sig av på pilgrimsfärd. De ville hitta Josurium, den legendariska staden där kung Josuas grav låg. De var nog de första sådana pilgrimerna på länge. Det fanns få som trodde på de gamla sagorna, och ännu färre som vågade sig så långt norrut som Dimskogen.

De blev också de sista på länge. Bara en i deras resesällskap överlevde, och han berättade att deras resa hade slutat i

Dimskogen. Vännerna bestämde sig för att adoptera den unga Diomeda, och de uppfostrade henne där i sin by som sitt eget barn. Precis som Diomedas riktiga föräldrar trodde de på kung Josua och läste i Glädjens Bok, och de lärde henne de gamla sagorna och tog med henne till eremiten.

”Eremiten sa två saker om min framtid”, avslutade Diomeda. ”En av dem var att jag en dag skulle fullfölja resan som mina föräldrar hade påbörjat.”

Markus blev nyfiken på eremitens andra förutsägelse, men han kände att det inte var rätt tillfälle att fråga.

När Diomeda hade torkat bort sina tårar reste de sig upp och fortsatte sin färd över skogen.

Markus och Diomeda behövde bara tillbringa en natt över Dimskogen, och den natten turades de om att försöka sova och att vakta med draget svärd. Det regnade lätt under natten, och mellan blötan och oron för monster fick de inte mycket sömn innan solen gick upp och det blev dags att äta frukost och springa vidare.

Tacksamt nog torkade de i solen medan de sprang. De höll ett öga på himlen hela tiden, och ibland märkte de bevingade vita skepnader långt borta, men de mötte varken aporna eller något annat monster den dagen.

Runt middagstid började skogen gå i uppförsbacke, sedan utför, och sedan uppför igen. När de hade kommit upp till krönet av den tredje kullen fick de syn på blåa berg vid horisonten.

De Gråtande Bergen, tänkte Markus och stirrade på de majestätiska bergstopparna. Någonstans på andra sidan låg Josurium, Evighetsgrottan och källan.

Det tog förvånansvärt lång tid, men bergen kom närmare och närmare medan de sprang. Vid solnedgången, när de äntligen hade kommit fram till Dimskogens ände, kunde Markus urskilja vissa detaljer i bergen – särskilt stora träd som stod ensamma, större och mindre floder, ett högt vattenfall...

De klättrade ner för att övernatta på ett säkrare ställe. Skogen slutade vid en slätt av gult gräs med väldiga blåa klippblock, och de slog läger mellan två av de stora stenarna.

Nästa morgon började de klättra upp i bergen. De hoppades komma tillräckligt högt för att kika efter den runda sjön som Sofara hade beskrivit och som sagorna nämnde.

Efter en ganska skrämmande klättring kom de upp på en hög klipphylla och tittade ut över landskapet. Dimskogen bredde ut sig framför dem som ett stort, vitt täcke, och bortom den såg de en gul slätt med en blå tråd som måste vara någon gren av Blomsterfloden. Lite närmare såg de flera små bäckar och mindre vattenfall som rann ifrån de Gråtande Bergen, och ganska långt västerut längs skogens kant...

”Där”, sa Markus och pekade. ”Jag ser en liten sjö, och den är ganska rund.”

Diomeda följde hans pekande finger med blicken. ”Lite rund är den”, sa hon efter en stund, ”men enligt sagorna ska sjön vara den *runda, runda* sjön – den borde

alltså vara *mycket* rund.”

”Ser du en som är rundare?” frågade Markus.

De stod på klipphyllan och granskade bergen, skogen och landet däremellan, så långt deras ögon kunde nå. Till slut måste Diomeda erkänna att det inte fanns någon annan rund sjö inom synhåll. De kunde inte heller klättra högre här för att se längre; alltså hade de inget bättre alternativ än att undersöka den någorlunda runda sjön.

”Om vi inte hittar dörren där”, sa Markus medan de började klättra ner, ”då kan vi klättra högre upp där borta och se om det finns en rundare sjö längre bort.”

Terrängen var så oländig att det tog ett drygt dygn för dem att nå fram till den lilla sjön. På nära håll var den större än Markus hade anat, kanske tre gånger så bred som han skulle orka simma. Sjöns ena sida mötte en hög bergvägg som var förvånansvärt slät, nästan för slät för att vara naturlig, tyckte han. Det var precis den typ av vägg där en dörr borde finnas. Men ingen dörr syntes.

”Tror du att dörren kan vara gömd på något sätt?” frågade Markus. ”Eller kan den vara lite längre bort ifrån sjön? Eller så hade du rätt, och det här är fel sjö.”

”Nej”, sa Diomeda. ”Vi har kommit till rätt sjö. Men dörren är gömd – på sätt och vis.”

Markus följde hennes blick och såg dörren. Det var faktiskt dubbeldörrar – stora och troligtvis imponerande en gång i tiden, fast nu hade de till stor del ruttnat bort. De satt i väggen en meter under vattenytan.

”Det här kan vara ett problem”, insåg Markus.

Diomeda nickade. ”Sjön måste ha stigit genom seklerna”, sa hon. ”Den var kanske rundare när den var

mindre, och dörrarna var på torr mark. Hoppas att inte hela bergsvägen ligger under vatten nu.”

”Vi får nog undersöka saken”, sa Markus och började ta av sig packningen.

Vattnet var ganska varmt, upptäckte han när han dök i, vilket var skönt. Han dök ner med svärdet i handen, ifall han skulle möta något farligt bakom dörrarna och för att kunna öppna dem lättare. Lyckligtvis skar Poterovix genom det urgamla träet lika lätt som genom allt annat, och Markus lyckades utvidga ett hål i den ena dörren så att han kunde simma igenom.

Väl inne upptäckte Markus att han befann sig i en bred tunnel med högt tak. Vattnet blev lite svalare, men inte lika kyligt som det borde ha varit i det eviga mörkret. Fast mörkret var inte heller lika mörkt som det borde ha varit, insåg han efter en stund.

Markus simmade upp mot taket och upptäckte till sin stora lättnad att han kom upp till ytan. Han andades djupt och fortsatte undersöka tunneln.

Taket var tillräckligt nära att nå med svärdet, men inte med handen. Den del av dörren som han hade skurit ut flöt bredvid honom, och han lade sina armar över den för att spara lite på krafterna. Ljus strömmade in från hålet bakom och under honom, men han såg också en ljuskälla långt, långt bort i tunneln. Han funderade över att simma dit och se vad det var för ljus, men då insåg han att Diomeda kanske skulle bli orolig om han var borta för länge. Alltså dök han ner igen och simmade ut för att berätta om det han hade hittat.

Efter en kort överläggning bestämde de sig för att

simma genom tunneln och hoppas att vägen någon gång kom upp på land. De hade inte mycket att välja på om de ville komma fram till Josurium och Evighetsgrottans källa.

Packningen behövde de, och det innebar tyvärr att allt måste bli blött för att komma ner genom dörrarna. Med en liten gnagande skuld känsla tog Markus geografiboken ur ryggsäcken och lade den på stranden. Den var ändå värdelös nu när de hade kommit fram till bergen, och den skulle bli förstörd om han försökte ta med den. Förhoppningsvis skulle den ligga kvar när han kom tillbaka. Annars hoppades han bara att Pallurio inte skulle bli alltför arg.

Markus skar två större plankor ur dörrarna på vägen in till tunneln. Dessa använde de som små flottor att vila överkroppen på medan de sparkade sig fram. Vattnet blev lite kallare medan de fortsatte längs tunneln, men de vande sig.

Efter ett tag nådde de fram till ljuskällan och såg att det var ett långt schakt i taket som ledde upp till den öppna himlen ovanför. När de hade kommit förbi det såg de ett fjärran ljus som så småningom visade sig vara ett likadant schakt. Det hade nog varit nödvändigt för tunnelbyggarna att släppa in lite ljus och luft om människor skulle färdas den här vägen, tänkte Markus.

Efter det andra schaktet kom ett tredje, och sedan ett fjärde. Där blev Markus trött i benen och behövde ett styrkebär för att orka längre. Han lirkade fram påsen, öppnade den – och tappade den när någonting stort plötsligt högg tag i hans ben och drog ner honom under vattnet.

Markus kände en skärande smärta i benet och ett panikartat behov av att andas medan han drogs ner mot tunnelns golv. Utan att tänka drog han svärdet och högg mot det som hade fått tag i hans ben. Klingan träffade någonting och han släpptes fri.

Han simmade upp till ytan, flämtade efter andan och tog tag i flotten med ena handen medan han stack och högg runt sig i vattnet med svärdet.

Han hittade inget spår av det som hade bitit hans ben. Kanske hade han dödat det med första hugget.

Diomeda hade också dragit sitt svärd och spanade runt i dunklet, men hon hittade inte heller någonting. ”Hur är det med er, Ers höghet?” frågade hon. ”Vad hände?”

”Jag är sårad”, sa Markus. ”Jag har fruktansvärt ont i benet.” Han började känna sig svag.

Diomeda hjälpte honom tillbaka till det närmaste ljusschaktet, dök ner och arbetade snabbt under ytan med sin helande dolk.

Markus kände hur benet slutade smärta, och efter att Diomeda hade gett honom två av sina styrkebär och lite vatten från sin vattenflaska började han känna sig starkare igen.

De lyckades inte hitta Markus påse med styrkebär, men Diomeda gav honom sin. ”Jag säger till när jag behöver ett”, sa hon. Så fortsatte de sin färd med dragna svärd och vaksamma blickar på det mörka vattnet.

Monstret kom aldrig tillbaka, och de simmade förbi det femte schaktet, det sjätte och sedan det sjunde utan problem.

Taket drog sig högre och högre upp över deras huvuden medan de simmade. Någonstans mellan det sjunde och åttonde schaktet kände Diomeda botten med en tå. Snart efteråt kunde de vada istället för att simma. De tog med sig flottarna ifall vattnet skulle bli djupare igen, men det blev bara grundare och grundare tills de plaskade upp på torr mark. Efter det åttonde ljusschaktet såg de en starkare ljuskälla på långt håll. Det blev ljusare för varje steg, tills de äntligen klev ut i ljuset i en smal dal omgärdad på två sidor av höga bergsvägg.

Himlen var redan rosa med solnedgången i väst, rakt fram längs vägen.

”Vi borde slå läger här för natten”, sa Diomeda. ”Det är bra att spara på styrkebären nu och att låta våra grejer torka.”

Markus tyckte att det lät som ett bra förslag. Bland bergsskrevorna hittade de några buskar som Diomeda

lyckades göra en liten brasa med. De packade upp allt och bredde ut sina kläder vid elden. Den natten höll de sig nära brasan och turades om att sova och hålla vakt.

Nästa morgon vilade de länge och lät packningen torka färdigt.

Markus blev förvånad när han fick ett enda litet grönt kex till frukost. Diomeda förklarade att de inte visste hur lång resan genom bergen skulle vara, alltså måste de vara sparsamma med sin proviant. Nästa gång de kom fram till ett område med många växter skulle de få äta sig mätta och fylla på förrådet.

Det var en bra sak med Valarien, tänkte Markus på medan han tuggade. Det fanns så många ätbara växter – fruktbuskar, rotfrukter, svampar, vilda grönsaker, ätbara blommor – till och med gräs av vissa färger gick att äta! Tyvärr verkade det inte växa så mycket av någonting i bergen.

När packningen hade torkat fortsatte de sin resa. Bergsvägen ledde dem genom tunnlar och dalar i flera hungriga men annars lugna dagar. Då och då hittade de någon buske med uttorkade bär, eller lite ätbar mossa på en bergsvägg. Mossan hade en bitter smak, men Markus blev ändå överlycklig varje gång de såg den, så hungrig var han. Han dagdrömde om mat hela tiden, och han längtade efter att komma hem till Albirion och äta sig mätt på nudlar och badfiskar.... Eller att komma hem till Trolyrien och äta kebabtallrik. Men varje gång han tänkte på sin värld började han undra hur hans familj hade det, och då försvann hans matlust och han började må illa.

På den femte dagen av bergsvandringen klev de ut

i ljuset och möttes av en salt bris och en hänförande vacker utsikt över havet. En brokig orange, röd, och vit skog bredde ut sig mellan klippavsatsen där de stod och vågorna. ”Kung Josuas stad!” sa Diomeda andlöst när hon såg skogen. Först då insåg Markus att de vita delarna inte var trädstammar utan urgamla pelare, fallna torn och andra ruiner i blek sten.

Diomeda böjde knä och började spotta på marken.

Men Markus fick syn på någonting ännu vackrare än havet och ännu mer spännande än staden: rankor som växte på bergsväggen vid stentrappan ner till dalen. De röda rankorna var tunga av saftiga, vita bär. Han började plocka och äta glupskt, så snart Diomeda fick slut på saliv och kunde bekräfta att bären inte var giftiga.

När de hade ätit sig mätta och lite illamående, tog de stentrappan ner från berget till Josurium. Det var en lång klättring, men trappan var förhållandevis välbehållen. Trappstegen var inte särskilt breda, och det fanns inget räcke eller annat skydd mellan dem och trädtopparna några hundra meter ner. Markus var tvungen att ta en paus och sätta sig några gånger när svindeln blev för svår. Då kom Diomedas gamla otålighet tillbaka, och hon försökte skynda på honom. Hon ville nog komma ner så fort som möjligt och se den legendariska staden som hade varit hennes föräldrars sista resmål. Till slut sa hon att hon skulle gå i förväg och kolla att det inte fanns någon fara, och så sprang hon ner till trädtopparna i en hisnande fart.

Det kändes som en evighet innan Markus kom ner till marken. Först såg han inte Diomeda någonstans. Han skulle precis ropa på henne när han märkte den gamla

stadspörtens vita valv bland träden. Tidens gång hade bräckt den urgamla muren på så många ställen att den knappt var mer än en vag rad med bleka stenhögar, och vägen in till staden hade suddats bort av skogen. Markus kände sig ändå säker på att Diomeda hade gått in genom porten.

Han gick in samma väg och upptäckte att hans vän inte hade vandrat långt. Hon stod bland de silvriga trädstammarna och betraktade Josuriums bleka ruiner med vidöppna ögon och vidöppen mun.

Snart blev det Markus som måste få Diomeda att skynda på. ”Evighetsgrottan ska ligga söder om staden”, påminde han henne.

”Ja, just det”, sa hon med en ton som om hon drömde.

Markus styrde henne söderut, och för första gången ville hon inte springa. Alltså gick de bland brutna pelare och raserade murar, stenhögar och fasaddelar utan tak. Det blev en tyst vandring, och Diomeda gick som om själva marken var helig.

Efter ett tag började Markus höra vågornas skvalpande mot stranden, och ljudet blev starkare och starkare medan de gick. Snart kom de till den raserade stadsmuren på andra sidan och gick ut. Skogen blev allt glesare tills träden hade ersatts helt av små, mörklila buskar som växte i torr, vit sand. Havet sträckte sig till horisonten framför dem, och långt bort till vänster såg de en mycket hög bergvägg och en stor sandås.

Markus fick syn på en öppning i bergväggen vid åsen. ”Evighetsgrottan!” utbrast han och började springa.

Då skalv jorden plötsligt, och den sandfärgade åsen reste sig på fyra kolossola ben. Sand strömmade nerför

åsens sida medan den lyfte sitt otroligt stora huvud. Mörka ögon blängde på dem från monstrets ofantliga kvinnoansikte, och jorden skalv igen när hon tog några dundrande steg mot dem på sina mäktiga lejonassar.

Markus insåg till sin förskräckelse att sagorna fortfarande stämde: Evighetsgrottan hölls under vakt.

”Stig fram”, dundrade monstret när Markus och Diomeda tvekade. ”Stig fram och visa om ni är värdiga att besöka Evighetsgrottan!”

Först då märkte Markus den matta metallkedjan som löpte från monstrets halsband av järn till en massiv ögla i bergväggen. Kedjan såg patetiskt smal och bräcklig ut jämfört med varelsens mäktiga lejonkropp, men det verkade vara meningen att den skulle hålla fast henne.

”Jag tror att hon luras”, viskade han till Diomeda. ”Om vi kommer för nära kan hon nå oss.”

”Men vi måste visa oss värdiga att ta källans vatten”, sa Diomeda och klev fram. ”Och ni är ju Svärdbäraren.”

Efter en stunds tvekan följde Markus efter henne. Hans hand svävade nära axeln, redo att dra Poterovix – svärdet som alltid träffade, svärdet som kunde skära igenom allt.

En pytteliten nål som alltid träffar, tänkte han när han närmade sig de väldiga lejonassarna. Han försökte föreställa sig hur det skulle vara att parera ett slag från en av tassarna. Med ens förstod han hur det kändes att vara en myra.

”Du har färdats långt, budbärare”, sa monstret när de hade stannat ungefär femtio meter ifrån henne. ”Och du, Svärdbärare”, sa hon med ett mystiskt leende, ”du har också färdats långt – mycket långt.”

Markus upptäckte att det gick att känna sig ännu mer illa till mods.

”Vi söker Evighetskällan!” ropade Diomeda. ”Vi behöver källans vatten för att bota kungen, och vi är villiga att visa vår värdighet på varje sätt som krävs.” För att understryka sin poäng drog hon sitt svärd. Markus häpnade över hennes provokativa uppförande och drog Poterovix av ren skräck.

Monstret skrattade, ett mäktigt dån av skrockande likt ett jordskred. ”Jag känner till ert ärende”, sa hon, ”och svärden kommer ni inte att behöva. Det krävs vassare stål än så – det är själens egg som skall prövas. Är ni redo att höra gåtan?”

När Markus hörde det sista ordet kände han plötsligt igen monstret: hon var en sfinx. Men sfinxens gåta hade han ju hört förut. ”Om du tänker fråga vad det är som går på fyra ben på morgonen, två ben på eftermiddagen, och tre ben på kvällen”, sa han, ”då kan jag svaret redan: människan.”

Sfinxen skrattade igen. ”Det var inte rätt gåta”, dundrade hon, ”och inte heller rätt svar. Lösningen på din gåta sade

du, men inte svaret, inte själva meningen med den. Svaret är att människolivet är kort – föga mer än en dag. Fast här vid Evighetsgrottan behöver det inte vara så. Var försiktig med dina gåtor, Svärdbärare! Svarar jag på fyra till, så förlorar den här kedjan makten över mig, och jag får äntligen återvända till Mardurien. Efter att jag har ätit”, tillade hon med en hungrig blick som fick Markus att rysa.

”Varför berättar du det för oss, då?” frågade han innan han hann hejda sig. När han insåg vad han hade gjort hoppades han förskräckt att frågan inte räknades som en gåta.

”Evighetsgrottan är en sanningens plats”, svarade sfinxen. ”Men nu skall ni få höra min gåta: Den ljuvaste klingan biter djupast och helar, solstrålen bräcker den tyngsta kedjan, det slutna ögat vilar tryggt men är blind.”

Markus väntade, men inga fler ord kom. En märklig gåta, tänkte han. Hur skulle de kunna lösa någonting som inte ens var någon fråga? Han öppnade munnen, sedan stängde han den igen. Nej, en sådan fråga skulle monstret kunna uppfatta som en gåta.

Men vad kunde lösningen vara? Han tittade på Diomeda, men hon skakade bara på huvudet.

Den ljuvaste klingan som bet djupast och helade... Skulle det kunna vara Poterovix? Men svärdet helade inte. Eller en helande dolk? Men de bet inte djupt. Och solstrålen som kunde bräcka den tyngsta kedjan, det slutna ögat som vilade tryggt men var blind.... Det lät inte som något vapen.

”Vad väntar ni på?” frågade sfinxen efter en stund. ”Kliv in i grottan!”

”Men vi har inte svarat på gåtan än!” svarade Markus.

”Vi skulle ju visa oss värdiga!” Diomeda tittade strängt på honom, och han ångrade orden omedelbart. Varför göra det svårt för sig när väktaren sa att de fick gå in?

”Svaret finns därinne”, dundrade sfinxen. ”Och om ni är värdiga eller ej – det kommer ni snart att märka.”

Markus och Diomeda gick försiktigt in i grottan med svärden redo.

Det första som Markus märkte var att det lyste blått därinne. Något slags lysande blå mossa växte på grottans väggar och kastade ett blekblått sken över stengolvets stalagmiter. Efter en stund vände sig hans ögon vid dunklet och skenet räckte för att hitta i grottan. Taket såg han däremot inte, bara skuggor.

Som med varje detalj i den nya världen försökte han låtsas att det var helt naturligt med mossan – tills Diomeda kommenterade hur konstigt det var att den lyste. ”Eller hur?” sa han. ”Jag har aldrig sett något liknande!” Det kändes skönt att kunna vara ärlig om sina tankar, att äntligen kunna erkänna för henne att någonting var nytt och konstigt.

De fortsatte djupare in i grottan och hörde ljudet av porlande vatten. ”Evighetskällan!” sa Diomeda och skyndade mot ljudet.

Markus sprang efter henne.

De rundade ett hörn, och grottan delade sig i tre gånger. De tog gången längst till vänster, där det porlande ljudet hördes starkast. Sedan rundade de ännu ett hörn och kom till en kammare som var mycket ljusare än resten av grottan. En solstråle letade sig ner genom ett schakt i taket och stod som en pelare av vitt ljus i rummets mitt. Golvet

var jämnare här, och väggarna pryddes av skulpturer och texter inhuggna i stenen.

På andra sidan kammaren fanns källan: en glittrande stråle vatten som porlade ner från väggen och in i en liten damm. Golvet hade huggits ut för att skapa dammen, såg Markus, och några ord stod inristade i bergväggen över vattenstrålen: ”Sanningen skall göra er fria.”

Medan Diomeda stannade upp för att buga och spotta på golvet gick Markus fram till källan för att fylla flaskan till kungen.

Hans högra hand träffade vattnet, och en sval härlighet spridde sig från handen till resten av kroppen. Han kände sig plötsligt friskare och starkare – det milda illamåendet efter bären försvann, och det kändes som om han just hade haft en uppfriskande promenad, en nyttig måltid, en hel natts sömn och en lugnande dusch, allt på en gång. Hans trötta och oroliga tankar blev utvilade och lugna. Till och med bekymren för hans familj gav vika för den oförklarliga friden som nu fyllde hans själ.

Allt som han hade hört om vattnet och sagorna stämde: kung Josua, världens räddning från den stora Kataklysmen, den försvinnande kroppen – insikten om sanningen sköljde över honom som en våg. Han visste det, men det var mer än kunskap. Han kände det, men det var mer än en känsla. Samtidigt insåg han att svaret till sfinxens gåta var ”sanningen”, och att han inte hade kommit på det av sig själv. Vattnet gav insikt om sanningen!

Markus fyllde flaskan, satte i korken och hängde den på bältet igen. Nu var han redo att resa hem till Albirion och ge vattnet till kung Albard. Han visste nu att vattnet

skulle hjälpa.

Diomeda kom till hans sida och böjde knä vid vattnet. Hon doppade en kupad hand och höjde den andaktsfullt till sina läppar.

”Är det inte härligt, Diomeda?” sa Markus.

Hon vände sig mot honom för att svara – och hoppade plötsligt upp på fötterna med svärdet höjt och spetsen riktad mot hans hals. ”Du är inte prins Albrak”, sa hon i en låg, farlig ton.

Markus hade hängt Poterovix i skidan på sin rygg för att ta vattnet, och nu stod han helt försvarslös inför Diomedas ursinniga blick och höjda svärd.

”Du lurade mig”, sa hon. ”Du har lurat mig hela tiden.”

”Diomeda”, sa Markus, ”det var inte...”

”Använd inte mitt namn!” avbröt budbäraren. ”Jag kan inte ens ditt. Vi är främlingar för varandra! Vem är du? *Vad* är du?”

”Markus, av Trolyrien”, svarade Markus. Han tänkte att det vore artigt att buga och spotta, men han vågade inte röra på sig när Diomeda höll svärdspetsen så nära hans hals.

”*Ett troll?*” sa Diomeda. Hennes ögon vidgades. ”Du är ett troll? Jag eskorterade ett troll till palatset, förbi alla

vakterna, in i kungens kammare..?” Hon bleknade och tog ett steg bakåt. Svärdarmen började darra. ”Jag ledde ett troll till eremiten och lät honom ta Kraftens Svärd? Jag berättade om mitt liv, om mina föräldrar, för ett troll? Ge mig svärdet!” befalldes hon. ”Och vattnet! Sfinxen sa att vi snart skulle märka om vi var värdiga, och hon hade rätt: nu ser jag hur ovärdig du är! Troll som låtsas vara Valariens prins! Troll som låtsas vara min... Svärdet och vattnet, nu!” Diomeda tog ett steg framåt igen, och svärdspetsen svävade en centimeter ifrån Markus hals.

Markus backade långsamt, tog flaskan från sitt bälte och lade den försiktigt på grottans golv. Sedan drog han Poterovix, lika långsamt och försiktigt – och med en häftig rörelse rände klingan in i stenen bredvid flaskan. Diomeda steg blixtnabbt åt sidan och höjde svärdet till motanfall. Sedan insåg hon vad han hade gjort och sänkte svärdet.

”Jag är din vän, Diomeda!” sa Markus med gråten i halsen. ”Jag ville aldrig lura dig! Jag sa från början att jag inte var prinsen, men du ville inte lyssna. Men ta vattnet nu, och ta svärdet. Jag vill inte bära dem. Jag bad aldrig om att bli kidnappad till den här konstiga världen, att lämna min familj för att slåss mot monster för er! Ni får hitta en annan Svärdbärare. Jag vill bara hem.”

Diomedas blick mjuknade ett ögonblick. Sedan blev den hård igen. ”Jag tyckte om dig, troll”, sa hon med en röst tjock av gråt. ”Jag önskar att jag kunde lita på dig, men jag kan inte bortse ifrån att du har tagit prins Albraks form och gett dig ut för att vara honom. Jag vet inte hur du gjorde det, eller om du har gjort någonting med honom, och jag kan inte lita på någonting du säger.

Min värld är under attack från monster, och mitt ärende att rädda kungen är livsviktigt för hela Valarien. Det här handlar om mer än mig och mina känslor – kungen måste bli frisk så att han kan stänga portalen, och jag kan inte riskera att leda en fiende till honom igen.”

”Jag är ingen fiende!” sa Markus. ”Jag var ensam med kungen, inne i hans kammare, med ett svärd! Och han lever.”

”Det där borde aldrig ha hänt!” röt Diomeda. ”Och jag hinner inte bråka med dig. Idag ska jag låta dig leva, troll, men du får inte följa med mig hem. Ge mig tillbaka mina styrkebär, så tar jag med mig svärdet och flaskan och springer till Albirion.”

Den ljuvaste klingan biter djupast, tänkte Markus och ryckte loss påsen med styrkebär från sitt bälte. Han kastade den till Diomeda. Ja, nu hade sanningen verkligen befriat honom – från hans enda vänskap i den här världen. Han önskade att han aldrig hade träffat Diomeda.

Budbäraren hängde påsen på sitt bälte, tog upp vattenflaskan och gjorde likadant med den. Det gjorde hon med en hand, med blicken fäst på Markus och svärdspetsen riktad mot honom hela tiden. Sedan tog hon tag i Poterovix fäste och ryckte upp svärdet ur stengolvet.

Eller, det försökte hon göra. Kraftens Svärd satt fast som om det vore en del av berget.

Diomeda lade ner det andra svärdet på marken, tog tag med båda händerna, och drog med all sin kraft. Svärdet satt orubbligt fast.

”Du är inte Svärdbäraren”, sa Markus tyst medan Diomeda fortsatte kämpa. Insikten fyllde honom med förvåning, skräck – och hopp. ”Eremiten sa att bara

Valariens Sköld kunde dra fram Poterovix ur berget”, fortsatte han. ”Och jag drog fram det. Jag är inte prins Albrak, men jag är Valariens Sköld. Jag är Svärdbäraren.”

Diomeda släppte svärdet och föll nästan ihop av ansträngingen. ”Men du...” flämtade hon. ”Du är ett troll!”

”Litar du på eremiten?” frågade Markus. ”Tror du på sagorna? Säger de någonting om svärdet och Svärdbäraren? Behöver du inte mig, om du vill rädda Valarien?” Han tog tag i Poterovix fäste och drog upp vapnet ur stenen med en hand.

Diomeda blängde argt på honom och tog upp sitt svärd igen.

”Jag ger dig svärdet om du insisterar”, sa Markus och lade Poterovix på marken. ”Jag vill fortfarande räkna dig som min vän, och jag vill inte tränga mig på om du inte vill ha med mig att göra längre. Du får ta svärdet och vattnet och gå om du vill.”

Diomeda tittade ner på Kraftens Svärd, räckte fram en hand mot dess hjalt – och tvekade. ”Nej”, sa hon. Hon ställde sig upp och stoppade tillbaka sitt eget svärd i skidan. ”Jag litar inte på dig, jag litar inte på mig själv – men jag litar på eremiten, på sagorna, på kung Josua. Jag förstår inte det här, men du ska få bära svärdet, troll. Men kräv inget mer av mig! Du har sårat mig djupare än jag kan förlåta.”

Markus tog upp svärdet och stoppade det i skidan. Det fanns inget mer att säga. Och så, under spänd tystnad och med tunga steg, lämnade budbäraren och Svärdbäraren Evighetsgrottan.

”Ni har hittat vad ni sökte”, konstaterade den kedjade

sfinxen när de kom ut i solljuset. ”Och nu är ni fria – lika fria som jag.” Hon skrattade, ett hemskt, dundrande skratt. ”Vill ni höra nästa gåta?”

”Nej”, sa Markus bittert. Han gick med blicken fäst på Diomedas fotspår i den vita sanden.

Budbäraren låtsades inte om vare sig Markus eller sfinxen. Hon korsade sanden med långa, bestämda kliv i riktning mot kung Josuas stad.

”Varför så ledsen, Svärdbärare?” sa sfinxen. Hennes röst dröp med överdriven sympati. ”Var sanningen för mycket för det lilla trollet? Eller saknar du bara din mamma och pappa och din lillebror?”

Markus tvärstannade, överväldigad av förvåning och plötslig vrede. ”Vad vet du om dem?” röt han, vände sig om och drog Poterovix ur sin skida.

”Jaha, du är alltså en sådan myra som sticks? Kom närmare och prova din klinga på mig, du Valariens Sköld – jag är så uttråkad, och så otroligt hungrig.”

Markus kastade en blick på monstrets väldiga lejonassar. Så skakade han på huvudet, stoppade svärdet tillbaka i skidan, och sprang efter Diomeda.

”Vi möts snart igen!” ropade sfinxen efter honom. ”Och då får vi se om du kan lösa min andra gåta. Den lär inte bli lika lätt som den första!”

De första tre dagarna av hemresan till Albirion var mer fruktansvärda än alla faror som Markus hade upplevt hittills. Han mötte inga monster efter det sista samtalet med sfinxen, men Diomedas tystnad var värre än något monster. Hon sprang före honom hela tiden, och när han ropade att han behövde en paus eller ett styrkebär vände hon tillbaka, men sa fortfarande ingenting. Bären fick han ta emot i tystnad, och hon mötte inte ens hans blick. De måste hålla vakt om nätterna när de sov bland de Gråtande Bergens mystiska höjder, men Diomeda bara pekade för att visa att hon skulle vakta först, och väckte honom sedan med en stöt i sidan men inga ord.

Markus lärde sig snabbt att ingenting han så kunde förändra Diomedas inställning mot honom. Han var

ett troll utklädd till hennes prins. Han hade redan lurat henne så mycket att hans ord inte var värda någonting, och dessutom var han möjligtvis farlig. Svärdet och sagorna tvingade henne att tolerera honom, men hon behövde inte tycka om det. Eller honom.

Då och då fick Markus förargade tankar om att sluta följa med henne, att låta henne återvända ensam till Albirion med vattnet medan han begav sig till eremiten för att fråga hur han kunde ta sig hem till Trolyrien, till sin familj. Tanken på dem och deras sorg var nästan outhärdlig. Men varje gång han tänkte på eremiten blixtrade orden från mosaikgolvet genom hans huvud: ”Lidandet skapar uthållighet, uthålligheten fasthet och fastheten hopp.” Återigen tänkte han att han redan hade gett Valariens folk mer än han var skyldig dem: han hade räddat dem från flera monster och hittat vattnet för att bota kungen. Men nu, när han redan hade lidit så mycket för den här världen, när han hade vuxit så mycket genom sina lidanden, märkte han att något nytt hade skapats i honom: en lojalitet till Valarien. Han tålde inte tanken på att överge världen när den behövde honom. Hans uthållighet hade skapat fasthet.

På den fjärde dagen mötte de ett monster, och för Markus kom det nästan som en lättnad. Ett stort, grått klippblock kom dundrande nerför en brant och blockerade vägen för dem. Diomeda stannade, och precis när Markus hann ikapp henne vecklade klippblocket ut sig och blev en levande varelse.

Monstret var som ett otroligt stort bältdjur med ett trehornigt huvud och en kraftig näbb. De fruktansvärda

klorna och det tunga skalet skrapade på marken medan det väldiga djuret kröp närmare dem.

Markus drog Poterovix och funderade över bästa infallsvinkel. På framsidan hade monstret sex klor lika liar att slå med, och resten av dess kropp påminde om en pansarbil i både storlek och rustning.

”Vad gör du?” sa Diomeda och vände sig mot honom. Det var de första ord hon sagt till honom på hela dagen.

Markus var helt konfunderad och kom inte på något bra svar.

Så gick budbäraren, med svärdet fortfarande nerstoppat i skidan på hennes rygg, fram till det levande klippblocket och klappade dess fjälliga hals. Monstret slöt sina små, gula ögon och spann njutningsfullt.

”Men”, sa Markus, ”men – är inte det ett monster?”

”Jo”, sa Diomeda. ”Den här stenryggen har kommit genom portalen från Mardurien – men han är fullständigt harmlös. Om man inte provocerar honom.”

”Finns det alltså harmlösa monster?” frågade Markus förvånat.

Diomeda nickade och fortsatte att smeka stenryggens trehorniga huvud. Den öppnade näbben och stack ut tungan, och hon fnissade.

Det lilla skrattet var den skönaste musiken Markus hade hört på länge. Ljudet gav honom lite hopp. ”Men om det kan finnas harmlösa monster”, sa han, ”kan det inte finnas harmlösa troll också?”

Diomedas hand stannade mitt i rörelsen, och stenryggen stängde munnen igen. ”Jag vet inte”, sa budbäraren stelt. ”I så fall har jag aldrig träffat ett.” Så klev hon förbi monstret

och fortsatte längs vägen.

Markus bannade sig själv för att han inte hade hållit tyst. Han skyndade förbi monstret och efter Diomeda.

Resten av den dagen sprang de under tystnad.

När natten kom fick Markus vaka först. Han satt vid elden och tittade på stjärnorna över bergen. De var så mycket större och mer färgglada än stjärnorna hemma i Trolyrien – här verkade vita stjärnor vara undantaget. I stället var de flesta röda, blåa, gröna, eller gula. Han såg till och med en stor lila stjärna över en fjärran bergstopp. Månen var ganska lik Trolyriens måne i storlek, färg och form, men med en annan bild. Ibland tyckte han att mönstret såg ut som en häst, ibland som ett kvinnoansikte.

Då och då tittade han på Diomeda. Hon verkade sova lugnt, inlindad i sin tunna men varma filt på andra sidan elden. Han önskade att hon aldrig hade rört vid vattnet, att hon aldrig hade insett vem han var. Och vem han inte var. Eller så önskade han att hon hade förstått att han inte var prinsen ifrån början. Han borde ha berättat själv innan vattnet hade avslöjat honom, kanske med Sofaras hjälp. Kanske skulle Diomeda ha lyssnat på henne. Tänk om det fortfarande fanns hopp – om Sofara, som visste vem Markus var men ändå litade på honom, kunde övertala Diomeda om att han inte var en fiende.

Men Sofara hade mer anledning att lita på Markus, insåg han. Det enda hon visste om honom var att han var Svärdbäraren. Hon hade aldrig varit hans reskamrat, hade aldrig blivit lurad av hans försiktiga frågor och fiskande efter information medan de delade faror och svårigheter. Hon hade aldrig berättat med tårar om sina föräldrars död

medan han fortsatte spela prins Albrak.

När månen hade vandrat tillräckligt långt över den stjärnbeströdda himlen väckte Markus Diomeda. Hon sa ingenting när hon vaknade, bara satte sig upp och drack ur sin vattenflaska.

Så stelnade hon med flaskan höjd till läpparna. Markus såg hennes vidöppna ögon i eldskenet och insåg misstaget – hon hade druckit från fel flaska.

Diomeda satte i korken igen med en skälvande hand, öppnade sin ryggsäck, och stuvade undan flaskan.

”Jag har gjort ett misstag”, sa hon tyst medan hon stängde ryggsäcken.

”Det var lätt gjort”, sa Markus snabbt. ”De två flaskorna ser exakt likadana ut, och du tog bara lite – vi har mer än tillräckligt att hjälpa kungen. Ingen skada skedd!”

”Nej”, sa Diomeda och vände sig mot Markus. Hennes ögon glänste med reflekterat eldsken. ”Jag har gjort ett annat misstag. Du berättade från början att du inte var prinsen. Det hade du aldrig gjort om du verkligen ville lura mig. Om det verkligen hade varit din mening att ersätta honom. Du måste vara under något slags förtrollning; det är inte du som har valt att se ut som honom.”

”Diomeda!” sa Markus. ”Jag...”

”Kan du förlåta mig?” frågade hon. ”Jag borde inte ha avfärdat alla dina protester från början. Jag märkte att det var något konstigt med dig – jag borde ha lyssnat.”

”Men jag gjorde också fel!” sa Markus. ”Jag gav upp! Jag började låtsas, jag lät dig tro att jag var prins Albrak! Jag borde ha slutat! Kungen och Sofara vet att jag är ett troll – jag borde ha bett Sofara att hjälpa mig berätta för

dig. Men jag blev rädd för hur du skulle ta det. Jag blev rädd att du inte skulle vilja vara min vän längre.”

”Jag är din vän, Markus av Trolyrien”, sa Diomeda. ”Även om jag har varit en mycket dålig vän de senaste dagarna. Jag förlåter dig, om du förlåter mig.”

Markus nickade ivrigt. Den natten blev hans vänskap med Diomeda återställd. Eller så blev de vänner för första gången, för nu var han verkligen sig själv: Markus av Trolyrien. Orden från Evighetsgrottan ekade i hans huvud när han gick och lade sig: ”Sanningen skall göra er fria.”

Resten av hemresan blev allt det som Markus hade längtat efter. Nu kunde han berätta för Diomeda om allt som han tyckte var märkligt och förvirrande med den nya världen. Han fick ställa sina frågor till henne och släcka sin kunskapsörst medan hon lärde honom om djuren, växterna, folket och sederna i Valarien. Men när han började fråga om Mardurien hittade han gränserna för hennes kunskap. Hon lärde honom lite om portalerna, och han blev förvånad att lära sig att de inte var platser. Eller, portalen till Trolyrien fanns på en plats, i Klädesskogens stencirkel, men portalen till Mardurien flyttade hela tiden på sig. Den kunde dyka upp varsomhelst. Så var det i Trolyrien: portalen till Valarien var flyttbar, och vissa av Valariens folk, som hon, kungen och prinsen, kunde styra den. Men hon visste inte hur portalen till Mardurien fungerade, om det fanns någon som styrde den, eller vad som fanns på andra sidan, mer än monster.

Markus och Diomeda pratade också om lättare ämnen. När de kom tillbaka till Dimskogen kunde de skratta tillsammans åt hur klumpigt han hade sprungit med

trädkorna första gången, och när de nådde Blomsterfloden skrattade de åt hans försök att lista ut när Diomedas snytdag skulle komma. Nu fick han veta att det var några månader kvar. Diomeda frågade honom när hans snytdag var, men han var tvungen att erkänna att han inte visste. ”I Trolyrien håller vi inte koll på det”, sa Markus. ”I stället firar vi dagen då man föddes.”

”Vad konstigt”, sa Diomeda. ”Hur gör ni de första åren då? Är man inte för ung att uppskatta firandet?”

Markus ryckte på axlarna. ”Troll är ett konstigt folk”, sa han.

Ibland ställde Diomeda frågor om Trolyrien, och Markus var tvungen att göra sitt bästa att förklara sin värld. Egentligen var det en rätt märklig plats, när han reflekterade över saken.

Inga monster störde dem på hemvägen, och de fick lära känna varandra i fred hela vägen fram till Stjärndalen, där Albirion låg.

De tänkte ta samma hemliga väg som de hade använt för att lämna staden, och de nådde krönet av bergskammen över staden precis i tid att se solen gå ner i väst. Så blickade de söderut, ner mot huvudstaden.

I det ögonblicket insåg Markus att han hade glömt sin geografibok vid den runda sjön. Han hade lämnat den på ena stranden och gått upp på den andra stranden på hemvägen. Han hoppades ivrigt att den gamla privatläraren inte skulle bli alltför arg på honom. Han hade åtminstone läst lite i boken!

Men nu hade han viktigare saker att tänka på. Nu skulle de ta det helande vattnet till palatset – nu skulle Valarien få

tillbaka sin kung.

Markus letade med blicken efter palatset med dess färggranna flaggor, men idag vajade inga flaggor över den bleka byggnaden. Däremot hängde lila och gröna tyger från fönstren. Hans blick gled över byggnaderna runtomkring, och då märkte han att det var så i hela staden: lila och gröna tyger hängde från alla fönster. Insikten slog honom som en mäktig och kall våg och en sjunkande känsla började sprida sig från maggropen uppåt.

Diomeda var den första att säga någonting: ”Kungen är död.”

”Vi kom för sent!” utbrast Markus förkrossat. ”Det helande vattnet – hela äventyret – alltihop var meningslöst. Sjukdomen tog honom ändå!”

Diomeda skakade bistert på huvudet och pekade mot palatset. ”Det var inte sjukdomen”, sa hon. ”Ser du det lilla svarta tyget som hänger från fönstret till hans sovkammare? Det här var mord.”